மஸ்தாவின் பெண்தான்

அல்லது

கொலைகாரியின் குறிப்புகள்.

வானம்பாடி வெளியீடு 7.

தீட்டியவர்,
"சௌமியன்"
(C. N. அண்ணாத்துரை M. A;)

[விலை அணா 8.

T.14465

"திராவிட நாடு"

ஓர் சிறந்த
கிழமை
இதழ்

ஆரிய நச்சரவை
அழிக்கும் கோல்
வைதீக வல்லர...
வாட்டிடும்...
...ன் தன்மானமுரசு

திராவிடத் தனிஅரசுக்கு
வழிகோலுவது!

அச்சமற்ற கண்டனம்!

ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை!

அரசியல் விளக்கம் அடங்கிய...

ஆசிரியர்,
C.N. அண்ணாதுரை

முன்னுரை

என் நண்பர், தோழர் T. K. ஷண்முகம் அவர்களின், "குமஸ்தாவின் பெண்" எனும் நாடகத்தைக் கண்டு களித்துக் களித்து, அக்கதாநாயகி தற்கொலை செய்து கொள்ளாமலிருந்தால், என்ன நடந்திருக்கும் என்று நானுக எண்ணிப்பார்த்ததில் உதித்த, கருத்து இச்சிறு கதையாக வெளியிடப்படுகிறது.

குடும்ப அமைப்பு முறை கோணிடின், வாழ்வு கோணும் என்பதை விளக்கவே இக்கதை தீட்டினேன். இதற்கு மதிப்புரை தந்த தோழர் ஷண்முகம் அவர்கட்கும், இதனைப் புத்தகவடிவில் வெளியிட உதவிய, வானம்பாடி நூற்பதிப்புக் கழக உரிமையாளர் தோழர் T. P. S. பொன்னப்பனுருக்கும் என் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அண்ணுதுரை.

மதிப்புரை

"தோழர் சி. என். அண்ணுதுரை வருங்காலத் தமிழர் தலைவர்" இன்று தமிழகத்தில் சிறந்த எழுத்தாளர்கள் என்று புகழப்படும் ஒரு சிலரில் தோழர் அண்ணுதுரை அவர்கள் முன்னணியில் நிற்பவர். இவரது ஆராய்ச்சி நிறைந்த ஆணித் தரமான சொற்பொழிவைக் கேட்க, கொள்கையில் வேறு பட்ட கூட்டத்தினரும் குழுமி நிற்பர். இவரது அழகிய உரை நடையை "கவிதை நடை" என்றே கூறலாம். இந்த நடைச்சித்திரத்தைக் கண்டு வியந்த தமிழரிஞர் பலர் இன்று தோழர் அண்ணுதுரையவர்களை "அடுக்குச்சொல் வீரர்" என அடைமொழி கொடுத்து அழைக்கின்றனர். இவரது எழுத்தின் வேகம் படிப்பவர் மூளையைப் பண்படுத்தி புதைந்து கிடக்கும் பகுத்தறிவை துருவி எடுக்கும் தன்மை வாய்ந்தது. இந்த இலக்கியமும் மனித சமூகத்திற்குப் பயன ளிக்கும் பான்மையதாய் இருக்கவேண்டுமென்பதை தோழர் சி. என். எ. நன்ருய் அறிந்தவர். அதன்படியே தொண்டாற் றியும் வருபவர்.

இவரது உள்ளச் சோலையிலே பூத்த நறுமண மலர் தான் "குமஸ்தாவின்பெண் என்ற கோலைக்காரியின் குறிப்புகள்"

உயிருள்ள சித்திரம், அறிவுக்கு விருந்து. கற்பனை ஓவிய மல்ல, இன்று நம் கண்முன் நிகழும் காக்ஷி.

II

எங்கள் நாடக "குமஸ்தாவின் பெண்ணின்" பிற்பகுதியை தமது கருத்திற் கேற்ப சிறியது மாற்றிஎழுத தோழர் சி. என். எ. விரும்பினர், ஆவலுடன் அளித்தோம், தமது திராவிட நாட்டில் வெளியிட்டார், படித்தோம். இவ்வரிய இலக்கியச்சித்திரத்தை வரைய எங்கள் "குமஸ்தாவின்பெண்" திரையிலிருந்தது என்பதை யெண்ணும்போது உண்மையிலேயே பெருமையடைகிறோம்.

தனது உள்ளத்தில் குமுறிக்கொண்டிருக்கும் உணர்ச்சிப் பெருக்கினை, தோழர் அண்ணுதுரை அணைபோட்டுத் தடுத்து, சந்தர்ப்பம் நேரும் போதெல்லாம் வாரியிறைத்திருக்கிறார் கதையில்.

"கன்னியாக இருக்கையில் காதல் கொண்டு, அது கனியாததால் வெம்பிய வாழ்வு பெற்று, விதவையாகி, விபசார வாழ்க்கையிலே ஆனந்தம் பெற ஆசைநாயகனைப் பெற்று, அவனது துரோகத்தால் துயருற்று, அவனைக் கொன்ற காந்தாவின் கதை இதுவே" என்றுதோழர் அண்ணுதுரையே இக்கதைச் சுருக்கத்தை அழகாக கூறி முடிக்கிறார். வெறும் கதையை ரஸித்தால் போதாது. அதனுள் பொதிந்துகிடக்கும் உண்மையை உணர வேண்டும்.

கதா பாத்திரங்களின் மனோ நிகழ்ச்சிகளைச் சித்தரிப்பதில் தோழர் சி. என். எ. எவ்வளவு திறன் படைத்துள்ளார் என்பதை காந்தா நெ. 1-க்கும் காந்தா நெ. 2-க்கும் நடக்கும் தீவிரப் போராட்டத்தின் மூலம் அறிந்துக்கொள்ளலாம். பன்முறை படித்துச் சுவைக்க வேண்டிய கட்டம் இது. கதையின் ஜீவநாடி.

III

விதவை நிலையடைந்த காந்தாவின் உள்ளம் எப்படியிருக்கிறது பாருங்கள்!

நான் விதவையானேன், சகுனத்தடையானேன், சமுதாயத்தின் சனியனானேன்.....................என் இளமையும் எழிலும் போகவில்லை, கண்ணொளி போகவில்லை நான் அபலையானேன், அழகியாகத்தானிருந்தேன். தாலியிழந்தேன, ஆனால் சாய்ந்த தளிர் போலிருந்தேனே யன்றி சருகாக இல்லை................வாடாத பூவாக இருந்தேன், ஆனால் விஷவாடையுள்ள மலரென்று உலகம் என்னைக் கருதிற்று. அது என்னுடைய குற்றமா?"..................எங்கள் ஏழ்மையைக் கண்டு உதவிசெய்ய முன்வர யாருமில்லை, எனக்குத்தக்கவனைத் தேடித்தர ஒருவரும் வரவில்லை, என் வாழ்வு கொள்ளை போவதைத் தடுக்க யாரும் வரவில்லை, எல்லாம் முடிந்து நான் விதவையானதும், என் விதவைத்தன்மை கெட்டுப்போகாமல் பார்த்துக் கொள்ளும்படி எச்சரிக்கை செய்ய, உபதேசிக்க, உற்றார் வந்தனர். அவர்களுக்கிருந்த கவலை எல்லாம் குலப் பெருமைக்குப் பங்கம் வரக்கூடாதென்பது தான். என்னைப் பற்றி அவர்களுக்குக் கவலை இல்லை. எனக்கு வீடே ஜெயில் அப்பா அம்மாவே காவலாளிகள், உறவினர் போலீஸ், ஊரார் தண்டனைத்தரும் நீதிபதிகள். இது உலகம் எனக்குண்டாக்கி வைத்த ஏற்பாடு. இதற்காகவா நான் பிறந்தேன்?"

என்று கேட்கிறாள் காந்தா. இது கதையில் காந்தா சொல்வதல்ல. கோடிக்கணக்கான இளம் விதவையர் உள்ளத்திலிருந்து எழும் கூக்குரல்—.

பக்கம் பக்கமாக எழுதி படிப்பவர்களுக்கு அலுப்பை

உண்டாக்காமல் விஷயத்தைச் சுருக்கி இனிய நடையில் தோழர் சி. என். எ. சொல்லும் எழிலைப்பாருங்கள்!

"அவரிடம் (கிழவரிடம்) பணம் இருந்தது, ஏழ்மையில் நெளிந்து கொண்டு நானிருந்தேன், கிடாபோல் வளர்ந்தவளை எவனுக்காவது பிடித்துக் கட்டி வைக்காமலிருக்கலாமோ வென்று கேட்க ஊரிலே பல பித்தர்களிருந்தனர், எத்தகைய பொருத்தமும் தட்சணை தந்தால் சரியாக இருக்கின்றதெனக் கூறும் சோதிடர் சிலர் இருந்தனர். உலகிலே எது இல்லை? பளபளப்பான தோலைப் போர்த்துக்கொண்டிருக்கும் பாம்பு இல்லையா? எப்படியோ ஒன்று என் கழுத்தில் தாலி ஏறிற்று."

கசப்பு மருந்தைக் கனியுடன் கலந்து கொடுப்பது போல் நகைச்சுவையுடன் நல்லுணர்ச்சியூட்டுவது தோழர் அண்ணாதுரையின் தனிப் பண்பு. கீழ்வரும் வாக்கியங்களைப் படித்துப் பாருங்கள்.

"சீதாவுக்கு ராமு என்ற ஒருவன் மேல் ஆசை. அவனுக்கோ கோயில், குளம், பூஜை, புத்தகம், முதலிய வற்றிலே ஆசை. அவனையும் கல்யாணம் செய்துகொண்டு அவன் கோயிலுக்குப் போவதை எந்தக் கடவுள் வேண்டாமென்று கூறிவிடுமோ தெரியவில்லை........எந்தக் கோயிலும் "தேவி" யிருக்க, நாம் ஏன் கல்யாணம் வேண்டாமென்று சொல்ல வேண்டுமென்று ராமு யோசிக்கவில்லை" என்கிறார் தோழர்.

காந்தாவின் மீது சோமு கடைக்கண் செலுத்தவில்லையாம், இதைக் காந்தா உதாரணத்துடன்.

"அவரோ பக்தர்களின் பாடலைக் கேட்டுக் கேட்டு மௌனமாக இருக்கும் பழக்கம் கொண்ட தேவன்போல் என் கண்களின் வேண்டுகோளைக் கண்டும் அசையாத உள்ளங் கொண்டவராகவே யிருந்தார்" என்று அழகாய்க் கூறுகிறாள்.

நினைத்ததைக் கொடுக்கும் "கற்பக விருட்சம்" "காம தேனு" என்பது போன்ற நைந்துபோன பழைய உதாரணங் களுக்கு, அண்ணாதுரையின் கற்பனையில் எழுந்த புதிய உதாரணம்—

"மிராசுதாரர் அவளுக்கு "அலாவுதீனின் தீபமானார்"— என்பது"

இலக்கியசுவைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு

"நான் தொட்டு விளையாட முடியாத பருவம், என் கிட்ட வரமுடியாத வயது............அவன் என்ன செய்தான் தெரியுமோ? யாரது புதிதாக இருக்கிறதே என்று நான் பார்த்தேனோ இல்லையோ, ஒரே தாவாகத்தாவி என் நெஞ்சிலே புகுந்து கொண்டான். அந்த உருவம் எதிர்வீட்டு வாசற்படி யண்டைதானிந்தது, ஆனால் நெஞ்சிலே சித்திரம் பதிந்து விட்டது"

இந்த சொற்றொடரை "வசனக் கவிதை" என்று ஏன் கூறக்கூடாது?

வாசகத் தோழர்கள் மேற்போக்காகக் கதையைப் படிக்கக்கூடாதென்பதற்காக சிலவற்றை எடுத்துக்கூறினேன்

காகித விலையேற்றம் கையைப் பிடித்து நிறுத்துகிறது-கடைசியாக நான் கூறுவது ஒன்றே—எழுதியவர் பால் கொள்கை காரணமாகவோ, தனிப்பட்ட முறையிலோ விருப்பு வெறுப்புகளிருந்தால் அவற்றை எல்லாம் ஒருபுறம் மூட்டை கட்டி வைத்து விட்டு படிக்கத் தொடங்குங்கள்—இது போன்ற பயனுள்ள பல கதைகளைத் தமிழருக்களிக்குமாறு மனமார வாழ்த்துங்கள்.

அன்பு - டி. கே. ஷண்முகம்
ஸ்ரீ பால ஷண்முகானந்த சபா
பாலக்காடு. 30–1–43

ஸ்ரீ இலக்ஷ்மி பிரஸ், காஞ்சிபுரம்.

குமஸ்தாவின் பெண்தான்!

அல்லது

கொலைகாரியின் குறிப்புகள்.

:- சௌமியன் :-

"ஆமாம்! நானும் ஒரு குமஸ்தாவின் மகள்தான். என் பெயர் காந்தா. குமஸ்தாவின் மகள் என்ற நாடகம் பார்த்திருக்கிறீர்களே. அந்த நாடகக் கதையிலே வரும் குமஸ்தாவின் பெண்ணுடைய பெயர் சீதா. அவள் சமுதாயக் கொடுமையால் செத்தாள். தற்கொலை செய்து கொள்கிறாள். அது நாடகத்தில் நடப்பது. நிசமாக நடந்ததல்ல. நான் அதேவிதமான கொடுமையால் சாகவில்லை. ஒருவனை, என் ஆசைநாயகனை, சாகடித்தேன். நாடகத்திலே, பரிதாபத்துக்குரிய சீதா தற்கொலை செய்து கொள்கிறாள். நான், பழிபாவத்துக்கு அஞ்சாதவள். கொலை செய்தேன். என்னைத் தண்டிக்கத் தயாராக உள்ள நீதிபதியே தாராளமாகத் தண்டியுங்கள். ஆனால் தண்டிப்பதன் மூலம், நீங்கள் இந்த ஒரு காந்தாவை அடக்கலாம். இதே நேரத்திலும், இனியும் தோன்ற இருக்கும் காந்தாக்களைத் தடுக்க என்ன செய்வீர்? பிளேக் வந்தவனுக்கு ஊசி போட்டுவிட்டால், ஊரிலே வேறு யாருக்கும் பிளேக் வராது என்று கூறிவிட

முடியுமா? இந்தக் காந்தாவைக் கொன்றுவிட்டால், இனி வேறு காந்தா கிளம்பமாட்டாள் என்று எண்ணுகிறீர்கள்!

என் இளவயதில் நான் தூக்குமேடை ஏறவேண்டுமே என்று எனக்குப் பயமுமில்லை, துக்கமுமில்லை. என்னைப் பற்றி ஊரார் ஏசுவார்களே என்று வெட்கமுமில்லை. அந்த உணர்ச்சிகள் என்னை இப்போது அண்டுவதில்லை. மறத்து போன மனம் என்னுடையது. உளுத்துப்போன நியதிகளை நீதியாகக்கொண்ட உலகம் இது.

ஏனய்யா, இப்படி விறைத்துப் பார்க்கிறீர். கவலையா? எனக்கு மரணதண்டனை தரவேண்டுமே, என் செய்வது; அறியாத பெண்ணாயிற்றே, இவளைச் சாகச் சொல்வதா என்று சோகமா உமக்கு? பாபம்! நான் உயிரோடு இருப்பதாகவா கருதுகிறீர்? நான் இறந்து பத்தாண்டுகள் கிட்டத்தட்டவாகிவிட்டன. கள்ளங் கவடற்ற காந்தா பன்னெடு நாட்களுக்கு முன்பே கொல்லப்பட்டாள். இந்தக் காந்தா, பழி வாங்கும் பேர்வழி.

வழக்கை வளர்த்திக்கொண்டிருக்க வேண்டாம். சோமுவை நான்தான் கொன்றேன். கழுத்தைத் திருகினேன். அவன் இறந்தான். சாகும்போதுகூட நான் அவனை அணைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அவனை மட்டும் நான் கொல்லாது போயிருந்தால், என்ன நடந்திருக்குந் தெரியுமோ? சோமு ஒரு கொலைகாரனாகி இருப்பான். இப்போது நான் நிற்கும் இடத்தில் அவன் நின்றுகொண்டிருப்பான். நான் அவனுக்குக் கடைசியாகச் செய்த உதவி, அவனைக் கொன்றேனே அதுதான். பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு சோமு

என்னைக் கொன்முன். இப்போது நான் அவனைக் கொன்றேன்; அவனுக்கு உதவி செய்தேன்.

ஏன் விழிக்கிறீர்கள்? நான் உளறுவதாக நினைக்கிறீர்களா? அப்படித்தான் எண்ணுவீர்கள். சகஜம். என்னுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை நானே எழுதிவைத்திருக்கிறேன். அது கிடைத்தால், என் மரணத்துக்குப் பிறகு அதைப் படியுங்கள், விஷயம் விளங்கும். போதும் நான் உலகில் வாழ்ந்தது. விடைகொடுங்கள், செல்கிறேன். முதலில் என்னைத் தண்டித்து விடுங்கள். உங்கள் வேலை முடியட்டும். பலருடைய ஆசையும் நிறைவேறட்டும்.

சோமு என்ற தனது "ஆசைநாயகனை"க் கொன்றதாக, காந்தா என்ற மாது குற்றஞ் சாட்டப்பட்டு, சென்னைக் கோர்ட்டிலே விசாரணை நடந்தது. காந்தாவுக்கு வயது இருபத்தைந்து அல்லது இருபத்தாறு இருக்கும். அழகி, ஆனல் கொலைகாரி! அதற்கு ஏராளமான ருசு கிடைத்து விட்டது. தண்டனை நிச்சயம், என்று, இந்த வழக்கைக் காண வந்திருந்தவர்கள் பேசிக் கொண்டனர். கோர்ட்டிலே காந்தா, பயமோ பதைப்போ, துக்கமோ துடிப்போ இல்லாமல், மிக அமைதியாக இருந்ததைக் கண்ட நீதிபதி, வக்கீல் முதலானவர்கள், தூக்குமேடைக்குப் போவோம் என்று தெரிந்தும், இவளுக்கு இவ்வளவு தைரியம் எப்படிப் பிறந்தது என்று எண்ணி ஆச்சரியமடைந்தனர். பல சாட்சிகள் விசாரணை செய்யப்பட்ட பிறகு, குற்றவாளி ஏதாகிலும் கூறவேண்டி இருக்கிறதா என்று நீதிபதி கேட்டார். அப்போது காந்தா பேசியது, மேலே நாம் விவரித்தது. கோர்ட்டாருக்கோ, வேடிக்கை காணவந்தவர்களுக்கோ,

காந்தா பேசியதின் பொருள் விளங்கவில்லை. தூக்குத் தண்டனை விதிப்பார்கள் என்று கிலிபிடித்துக்கொண்டதால், காந்தாவின் மூளை குழம்பிவிட்டதென்றும், பைத்தியம் பிடித்ததாலேயே, ஏதேதோ உளறினுளென்றும், கோர்ட்டில் பேசிக்கொண்டனர். ஆனல், உண்மையில் காந்தாவுக்குப் பைத்தியமுமில்லை, மனக் குழப்பமுமில்லை மிகத் தெளிவாகவே இருந்தாள். காந்தாவுக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. வழக்கமான சடங்குகளுக்குப் பிறகு காந்தா தூக்கிலிடப்பட்டாள்.

காந்தாவின் கதிகண்டு வருந்தினவர்கள் யார்? அவளது தங்கை சாந்தாவும், அவளது காதலன் சங்கரனுந் தவிர வேறு யாரும் வருந்தவில்லை.

விபசாரி! கொலைகாரி! குலத்தைக் கெடுத்தவள்! மிராசு குடும்பத்தை அழித்தவள்! சோமுவைக் கொன்றவள்! — என்று பலர் பலவிதமாகத் தூற்றினார்கள். காமத்துக்குப் பலியான சோமுவின் பரிதாபச் சிந்து காலணு என்றும், கொலைகாரக் காந்தாவின் கோர மரணம் என்றும் பாட்டு புத்தகங்கள் விற்கப்பட்டன. பத்திரிகாசிரியர்கள் விபசாரத்தால் வந்த வினை என்று தலையங்கங்கள் எழுதித் தீர்த்தனர்.

வழக்கும் தூக்கும் வம்பளப்பும் முடிந்து சில நாட்கள் சென்ற பிறகு, சாந்தாவும் சங்கரனும் சென்னையை விட்டு வெளியேறிக், கலியாணம் செய்துகொண்டு, ஒரு கிராமத்தில் வசித்துவந்தனர். அவர்களிருவருக்கு மட்டுமே காந்தாவின் பரிதாப வரலாறு முழுவதும் தெரியும். காந்தாவின் 'டைரி'

அவர்களிடந்தான் இருந்தது.

சங்கரன், காந்தாவின் டைரியைப் புத்தகமாகப் பிரசுரிக்கத் தீர்மானித்தான். உலகில், மறுபடியும் காந்தாவைப்பற்றித் தாறுமாருகப் பேசுவார்களே! எதற்காக அத்தகைய வம்பளப்புக்கு இடமளிக்கவேண்டும். புத்தகம் போடக்கூடாது என்று சாந்தா கூறிஞள். "சாந்தா! உலகத்தார் காந்தாவைத் தூற்றிஞலும் கவலையில்லை. அவளது வாழ்க்கை வரலாற்றைப் படித்து ஒருவரிருவராவது பாடம் கற்றுக்கொண்டால் போதும். மேலும், விஷயத்தைப் பகுத்தறியக் கூடியவர்கள் காந்தாவைப்பற்றிப் பரிதாபப் படுவார்களேயன்றிப், பழிக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் தூற்றிஞலுஞ் சரி, கவலையில்லை. நான் காந்தாவின் டைரியைப் பிரசுரிக்கத்தான் போகிறேன். நாமிருவரும் சேர்ந்து முகவுரை எழுதுவோம்" என்று சங்கரன் கூறிஞன். அங்ஙனமே செய்தான். எவ்வளவோ எதிர்ப்புகளை அடக்கிச் சாந்தாவைக் காதலியாகப் பெற்றவன் சங்கரன். அது வேறு கதை! ஆகவே அவன் தீர்மானித்தால், நிறைவேற்ருமல் விடுவதில்லை. காந்தாவின் "டைரி" புத்தகரூபமாக வெளி வந்தது. சிலர் கண்ணீர் விட்டனர் படித்து முடித்ததும். சிலர் "இதை வெட்கமின்றி வெளியிட்டானே பிரகஸ்பதி" என்று சங்கரனைத் திட்டிஞர்கள். ஆஞல், அந்த டைரியைப் படிக்காதவர்கள் வெகு சிலரே. அந்த டைரிதான் இதோ இனி நான் உங்களுக்குத் தரப்போவது. கேளுங்கள் காந்தாவின் டைரியை....! காந்தா எழுதியதில் சிறு சிறு பிழை திருத்தங்கள் செய்தேனே யன்றி விஷயத்தை மாற்றவில்லை. காந்தா எழுதினதில் காணப்பட்ட எழுத்துக்களில் இருந்த பிழையை நான் திருத்தினேனேயன்றி அவள் எண்ணத்தை,

நடந்த சம்பவங்களைக், காந்தா, எழுதினபடி, அப்படியேதான் உங்களிடம் தருகிறேன். பாருங்கள் இந்தப் பரிதாபப் பெண்ணின் படத்தை!

இந்த நாடகக் கம்பெனிக்காரர்களின் வண்டி எங்கள் வீட்டுப் பக்கமாக வரும்போதெல்லாம் எனக்குக் கோபந் தான் வருவது வழக்கம். விதவிதமான படங்களைக் காட்டிக் கொண்டு, ரகரகமான நோடீசுகளைப் போட்டுக்கொண்டு, மனதைக் கெடுத்தே விடுகிறார்கள். நெஞ்சை உருக்கும் பாடல்கள், உல்லாசமான சம்பாஷணை, உயர்தரமான நடிப்பு, அற்புதமான சீன் சோடிப்பு, அவர் பாடுகிறார், இவள் ஆடுவாள் என்றெல்லாம் நோடீஸ் போட்டு, ஆசையைக் கிளப்பி விடுகிறார்கள். எங்களிடத்திலே பணமா இருக்கிறது, நாடகத்துக்குப் போக? அப்பாவுக்கு வருவதோ மாதம் 25 ரூபாய். அடுப்பிலே உலை தவறாது ஏறினாலே யோகம். இந்த இலட்சணத்திலே தம்பிக்கு வேறு, பள்ளிக்கூடச் சம்பளம் கட்டவேண்டும். அவன் படித்துவிட்டு என்ன சாதிக்கப் போகிறானோ தெரியாது. சாந்தாவின் குரல் தங்கக் கம்பி போலிருக்கிறது, பாட்டுச் சொல்லி வைத்தால் ரம்மியமாக இருக்கும் என்று சொல்லுகிறார்கள், எனக்கோ இன்னமும் கலியா...............

நாடக வண்டிகளைப் பார்க்கக்கூடாது என்றிருந்தவள், அன்று பார்க்கவேண்டியதாயிற்று. குமஸ்தாவின் பெண்! குமஸ்தாவின் பெண்! என்று கூவினார்கள். நானும் ஒரு குமஸ்தாவின் பெண்தானே! ஆகவே நோடீசை வாங்கச் சொன்னேன். சாந்தா ஓடிப்போய் வாங்கிக்கொண்டு வந்தாள். கதைச் சுருக்கம் அதில் இருந்தது. அசல்

எங்கள் குடும்பக் கதைதான். ஆகவே எப்படியாவது அந்த நாடகத்தைப் போய்ப் பார்க்கவேண்டும் என்று ஆசை பிறந்தது. அப்பாவிடம் சொன்னேன். அவர் என்ன செய்வார், பாபம்! "கண்ணில்லையோடி காந்தா, பெரிய பெண்ணாயிருக்கே, நோக்குத் தெரியாதோ நம்ம ஆத்துக் கஷ்டம்" என்று சொன்னார். வறுமை பிடித்து வாட்டும் நாங்கள் குடியிருக்கும் வீட்டுப் பக்கமாக, பாழாய்ப்போன சினிமா, டிராமா வண்டிகளும், பட்டுப் புடவைக்காரனும், பம்பாய் சேட்டும் ஏன்தான் வரவேண்டும்? நாசமாய்ப் போகிறவாள், எங்களை வறுமையோடாவது விட்டுவைக்கக் கூடாதா? இல்லாதவாளிடம் வருவானேன், இது வேண்டுமா, அது வேண்டுமா என்று கேட்பானேன்? இப்படிச் சித்திரவதை நடக்கிறதே உலகில், சிவனே என்று அவாளவாள், அவாவா காரியத்தைக் கவனிச்சிண்டேதானே இருக்கா? மனுஷ்யர் மட்டுமா, தெய்வங்கூட சும்மாதான் இருக்கு.

இரண்டாம் வாரம், மூன்றும் வாரம் என்று குமஸ்தாவின் பெண் நாடகம் நடந்துகொண்டே இருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் எனக்கு ஓயாத தொல்லை. அப்பாவுக்கும் சங்கடம். என் முகத்தைக்கண்டு அவரால் சகிக்க முடியவில்லை.

"காந்தா, நாளைக்கு ரெடியா இரு, நாடகம் போவோம். சாந்தாவும் வரட்டும்" என்று ஒருதினம் அப்பா சொன்னார்.

"என்ன, வாலிபந் திரும்பறதோ, குடும்பம் கிடக்கிற கிடப்பிலே நாடகம் வேறே வேண்டியிருக்கோ, இங்கேதான்

நல்லதங்கா நடக்கிறதே, நாடகம் போறூராம் நாடகம்" என்று அம்மா கோபத்தோடு கூறினூர்கள். வாஸ்தவந்தானே, அந்த முக்கால் ரூபாயிருந்தால், எங்கள் குடும்பத்துக்கு எவ்வளவோ சௌகரியம்.

நாடகம், சினிமா, இவைகள் இருக்கும் உலகத்திலே பணப்பஞ்சம் ஏன் இருக்கவேண்டும்? குமஸ்தாவின் பெண் நாடகம் எவ்வளவு அருமையாக இருந்தது தெரியுமோ. என்ன அருமையாக நடிக்கிறூர்கள், T. K. சண்முகம் கம்பெனியார். இராமு வேடத்திலே சண்முகம் நடிப்பது எல்லோருக்கும் பிடித்தது. சீதா இறந்தது கேட்டு, இராமு, சீதா! சீதா! என்று அலறிக்கொண்டு ஓடும்போது மனது துடிதுடிக்கிறது. சீதாவாக நடிக்கும் சிறுவன், அசல் பெண்போல்தான் தெரிகிறூன். சீதாவின் தங்கை சரசுவாக M. S. திரௌபதி என்ற பெண், ஜோராக நடிக்கிறூள். "நீங்க மிராசுதார், உங்காத்துலே விதவிதமாகக் குடங்கள் இருக்கும், எங்களுக்கு இருப்பது இந்த ஒரு குடந்தான்" என்று சரசு கூறும்போது கசியாதவர்கள் இல்லை. குமஸ்தாவாக நடிப்பவர், ரொம்ப நன்ருக நடித்தார். ஆமாம், யாரைச் சொல்லி யாரைச் சொல்லாமல் விடுகிறது. நீங்கள் பார்க்க வேண்டும், அவ்வளவுதான், நான் எவ்வளவு சொன்னூலும் போதாது, புரியாது போங்கள்.

கதை தெரியுமோ, முதல்தரமானது. ஒரே ஒரு குமாஸ்தா-எங்கப்பாபோல. அவருக்கு இரண்டு பெண்கள், ஒரு ஆண். எங்காத்திலே நாங்க இருப்பதுபோலச், சீதா மூத்தவள், நல்ல அழகி, சரசா இளையவள், எங்க சாந்தா போல. அழகு, குணம், எல்லாம் என் தங்கை போலத்

தான். வறுமை பிடுங்கித் தின்கிறது, எங்காத்திலே இருக்கிற கஷ்டமேதான். சீதாவுக்கு இராமு என்ற ஒருவன் மேலே ஆசை. அவனுக்கோ கோயில் குளம், பூசை புத்தகம் முதலியவற்றிலே ஆசை. அவளையும் கலியாணம் செய்து கொண்டு, அவன் கோயிலுக்குப் போவதை எந்தக் கடவுள் வேண்டாமென்று கூறிவிடுமோ தெரியவில்லை. அவன், கலியாணமே கூடாது என்று கூறிவிட்டான். எந்தக் கோயிலும் - பிள்ளையார் கோயில் தவிர - தேவி இருக்கே, நாம் ஏன் கலியாணம் வேண்டாம் என்று சொல்லவேண்டும் என்று இராமு யோசிக்கவில்லை. யோசிக்க நேரமேது? சதா தேவாரம் திருவாசகம் படிக்கவும், குளித்துப் பூசை செய்யவும் நேரம் போய்விடுகிறது. வரதட்சணைதான் ஒரு சாபக்கேடு இருக்கிறதே எங்க குலத்திலே. சீதாவுக்குப் பணமேது. ஒரு கிழவனிடம் தள்ளுகிறார்கள். அவன் சாகிறான். மொட்டச்சியாகிறாள் சீதா. பிறகு அந்த ஊர் மிராசுதாரன், சீதாவைக் கெடுக்க வருகிறான். எவ்வளவோ கஷ்டம். குமாஸ்தா காலமாகிறார். சீதா தற்கொலை செய்து கொள்கிறாள். பிறகு இராமு சரசாவைக் காப்பாற்றுகிறான். அவளை ஒரு கரம்புக்காரனுக்குக் கலியாணம் செய்ய ஏற்பாடாகிறது. கலியாணப் பந்தலிலேயே சண்டை. "போடா போ! சரசாவை நானே கலியாணம் செய்து கொள்கிறேன்" என்று இராமு சொல்லிவிட்டுக் கலியாணம் செய்துகொள்கிறான். சரசா நிம்மதியாக வாழ்கிறாள். இது கதை. பார்த்தால்தான் தெரியும் இதிலே உள்ள சுவை.

சீதாவை, ஒரு கிழவனுக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுக்கும் சீன் நடக்கும்போது, என் கதி என்னாகுமோ என்று எண்ணி, கண்களில் நீர் தளும்ப, அப்பாவை

நோக்கினேன். அவர் மனதும் வேதனையில் இருந்ததுபோல் தெரிந்தது. துக்கம் தொண்டையை அடைத்துக்கொண்டதால், அப்பா, கம்மலான குரலுடன், 'பாவி! கிளியை வளர்த்துப் பூனையிடம் கொடுத்தானே' என்று குமஸ்தாவைத் திட்டினார். என் மனதில் ஒரு ஆனந்தம் உண்டாயிற்று. 'அப்பா என்ன கஷ்டம் வந்தாலும், சீதாவைக் கிழவனுக்குக் கொடுத்ததைப்போல என்னைக் கலியாணம் செய்துவிட மாட்டார்கள் என்ற தைரியம் பிறந்தது. இப்படிப்பட்ட நாடகங்களைப் பார்த்த பிறகாவது, நம்ம குலத்திலே யிருந்து இந்த வரதட்சணைப் பேயை ஓட்டிவிட வேண்டாமோ. கதை முடிந்தது, வீட்டுக்கு வந்தோம். அம்மாவிடம் கதையைச் சொன்னபோது, அவள், "ஆமாம்! அந்த ஏழைப் பிராமணன் வேறே என்ன செய்வான்? எத்தனை நாளைக்குச் சீதாவை வீட்டிலே வைத்திருக்கமுடியும். கிழமோ குருடோ எதுவோ ஒன்றின் தலையில் கட்டித்தானே தீரவேண்டும்" என்று கூறினாள் "சீ! முட்டாளே! அவன் செய்த காரியம் மகா பிசகு." என்று அப்பா வாதாடினார். சரசா தூங்கிவிட்டாள். எனக்கோ அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் நடந்த பேச்சு, பயத்தை உண்டாக்கிவிட்டது. என்னை அழைத்துக்கொண்டு போகப் படுகிழவன் வருவதாகவும், நான் பயந்துகொண்டு அப்பாவிடம் ஓடுவது போலவும் அம்மா வழியிலே நின்றுகொண்டு, 'உன் புருஷனிடம் உனக்கென்ன பயம்' என்று கூறுவது போலவும் கனவு கண்டேன். மறுதினம் காலையில் எழுந்ததும், வாசலில் நின்றுகொண்டு தெருவை நோக்கினேன். எதிர்வீட்டில் ஒரு சுந்தர வாலிபன் நின்றுகொண்டிருக்கக் கண்டேன்.

நெடுநாட்களுக்கு முன்பு கல்கத்தா சென்றிருந்த

அலமு, தன் கணவனை இழந்துவிட்டு, ஒரே மகனுடன், ஊர் திரும்பி எங்கள் வீட்டு எதிர்வீட்டை விலேக்கு வாங்கிக்கொண்டு, அதில் குடியேறினாள். அவள் வரப் போகிறாள் என்பது எனக்கு முன்னடியே தெரியும். அவள் பிள்ளைக்குத் தலே சீவிச் சடைபோட்டுப், பொட்டிட்டுப் பொழுது போக்கலாம் என்று நான் எண்ணியதுண்டு. ஆனால், அலமுவின் மகன் நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தபடி, சிறு அம்பியல்ல! அலமுவின் பிள்ளை தான். நான் நாடகம் போய்வந்த மறுதினம் காலேயில், என் கண்களுக்குக் காட்சி அளித்தது. நான் தொட்டு விளையாட முடியாத பருவம், என் கிட்டேவர முடியாத வயது. ஏறக்குறைய இருபது இருக்கும். என்கிட்டே அந்தச் சுந்தரரூபன் வரமுடியாது என்று கூறினேனல்லவா! அவன் என்ன செய்தான் தெரியுமோ! யாரது புதிதாக இருக்கிறதே என்று நான் பார்த்தேனே இல்லேயோ, ஒரே தாவாகத் தாவி என் நெஞ்சில் புகுந்துகொண்டான். அந்த உருவம், எதிர்வீட்டு வாசற்படியண்டைதான் இருந்தது. ஆனல், என் நெஞ்சிலே சித்திரம் பதிந்துவிட்டது. சுந்தரமான அவனது பெயர் சோமசுந்தரம்! அலமு அதிர்ஷ்டக்காரி என்று அடிக்கடி அம்மா என்னிடம் கூறுவதுண்டு, அலமுவுக்கு ஐசுவரியம் இருக்கிறது என்பதால். நான், நாக்கைத் தட்டுவது வழக்கம், ஐசுவரியம் இருக்கட்டுமே அவளிடம், அதனல் நமக்கென்ன என்று கூறுவதுண்டு. ஆனல், இப்படிப்பட்ட மைந்தனை அலமு பெற்றிருப்பது எனக்கென்ன தெரியும்! அந்தச் செல்வத்தை நான் பெறவேண்டுமென்று, பார்த்ததும் எண்ணினேன். முன்னளிரவு நான் கண்ட நாடகத்தால் பல எண்ணங்கள் என் மனதிலே உதித்தன. அதிலே முக்கியமானது, கருத்துக்கிசைந்த மணளனைப் பெற

வேண்டும், என்பதுதான். அதே எண்ணத்தை அணைத்துக் கொண்டு தான் முன்னாள் இரவு நான் தூங்கினேன். காலையிலே எழுந்ததும், என் கண்களில், சோமசுந்தரம் தென்பட்டால், எனக்கு எப்படி யிருக்கும், நீங்களே யோசியுங்கள். பசியோடு உலவும் ஒருவன் பட்சணக் கடையருகே வருகையில், கமகமவென வாசனை வீசினால், நாக்கில் நீர் ஊறுதா! நான் இதோ வெளிப்படையாகக் கூறுவதைப் போலப், பல பெண்கள் கூறமாட்டார்கள், ஆனால் நான் மயங்கினதைப்போல மயங்காத பெண்கள் எத்தனை பேர் இருக்கமுடியும்! அந்த மரக்கட்டைகளைப் பற்றிப் பேசுவானேன்.

இவ்வளவையும் எண்ணிக்கொண்டு. நான் சோமசுந்தரத்தைப் பார்த்தபடி, நின்றுகொண்டே யிருந்தேன் என்று எண்ணுகிறீர்களா? அதுதான் இல்லை. ஒருமுறை பார்த்தேன், தலைகுனிந்து கொண்டே யோசித்தேன், யாராக இருக்கும் என்று. அலமுவின் மகனோ என்ற யோசனை தோன்றிற்று, மறுபடி ஒரு முறை பார்த்தேன், அதற்குள் அம்மா, சொன்னார்கள், "காந்தா! அவன் தான் அலமுவின் பிள்ளை" என்று. உடனே நான் வேறு வேலைகளைக் கவனிக்கச் சென்றுவிட்டேன்.

அலமுவும், எங்கள் அம்மாவும் பாலிய சினேகமாம். ஆகவே, அடிக்கடி அவர்கள் வீட்டு விஷயங்களைப் பேசுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்க ஆரம்பித்தது. முதலிலே அம்மாதான் ஏதாவது பேச ஆரம்பிப்பார்கள், அந்தச் சுவாரஸ்யமான பேச்சை நான் முடிக்க விடுவதில்லை, கேள்வி மேல் கேள்வி போடுவேன், அது எப்படி, இது எப்படி

என்று விசாரிப்பேன். இப்படிப் பேசிப் பேசிச், சோம சுந்திரத்தைப் பற்றிய பல விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

சோமசுந்தரம் - பெயருக்கேற்ற ரூபவான். தங்கமான குணம், நல்ல படிப்பு, இளமை, இவ்வளவும் ஒருங்கே பொருந்தியவன். எவள் "கொடுத்து வைத்திருக்கிருளோ" அவரது மனைவியாகி மகிழ்ச்சியோடு வாழ. கைக்கு எட்டாத கனியானுலும், நினைப்புக்கு எட்டாமற் போகுமா! அது போல் எனக்கு சோமுவின்மீது எண்ணம் விழுந்தது. இத்தகைய மணாளன் கிடைத்தால், மனமகிழ்ச்சியோடு வாழலாம். உலகில் எதற்குப் பிறந்தோம், சந்தோஷமாக வாழ்வதற்குத்தானே. ஆனால் சுந்தரம் என்னைக்கண்டு ஆசைப்பட்டாலும், என் வறுமையைக் கண்டால் பயப் படுவார். கதைகளிலே வருவதுபோல். அவருக்கு எப்ப டியோ என்மீது காதல் உண்டாகி, ஏழைப் பெண்ணாக இருந்தாலும் எனக்கு அவள்தான் வேண்டும் என்று சொல்லி, என்னைக் கலியாணம் செய்துகொண்டால், எவ்வளவு இன்ப மான வாழ்வு எனக்குக் கிடைக்கும். எனக்கு அந்த வாழ்வு கிடைத்தால், என் தங்கை சாந்தாவுக்கு எப்படிப்பட்ட மேலான இடத்திலே வரன் தேடுவேன் தெரியுமோ! எங்கள் வறுமை ஓடியேபோகும். வாட்டம் தீர்ந்துவிடும் - இத்த கைய எண்ணங்கள் என் மனதில் வளர்ந்துகொண்டே வந்தன. சோமுவைக் காணும்போதெல்லாம், இந்த எண் ணங்கள் அலைபோல் மனதில் மோதும். எப்படியோ நான், ஒரு இன்ப மாளிகையை என் மனதிலே கட்டிவிட்டேன்.

என் தங்கை சிறு பெண்ணாகையால், அடிக்கடி அலமு

அத்தையிடம் போய்ப் பேசுவாள். தோட்டத்திற்குச் சென்று விதவிதமான மலர்களைக் கொண்டு வருவாள். அலமுவும், சாந்தாவிடம் அன்பாக இருக்கவே, இந்தத் தொடர்பு அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது. ஒவ்வொரு நாளும், சோமு, என்னைப்பற்றி ஏதாவது, சாந்தாவிடம் பேசாதிருப்பதில்லையாம். அதை அப்படியே, சாந்தா, வீட்டில் "பிளேட்" வைப்பாள். சாந்தா கூறுவதைக் கேட்கக் கேட்க எனக்குப் பரமானந்தமாக இருக்கும். அப்பா பெருமூச்செறிவார். அம்மா "அகிலாண்டேஸ்வரியின் கிருபை எப்படியோ, யார் கண்டார்கள்" என்று உருக்கமாகச் சொல்வார்கள். சாந்தா, குறும்புப் பார்வையுடன் என்னை நோக்கிச் சிரிப்பாள். அவளுடைய கன்னத்தை நான், நோகாதபடி கிள்ளுவேன். இந்த ஆனந்தம் எங்கள் குடும்பக் கவலையைக்கூட ஒரு அளவுக்குக் குறைத்தது. பாம்பும், தேளும் நெளியும் குழியிலே விழுந்தவன், கைக்குக் கிடைத்த வேரைப் பிடித்துக்கொண்டு தொங்குகிறபோது, தேன்கூட்டிலிருந்து துளி தேன் சொட்ட அதைச் சுவைத்துச் சந்தோஷப்பட்டான் என்று கதை சொல்வார்களே, அதைப் போலிருந்தது எனது சந்தோஷம்.

"சாந்தா! கேட்டாயோ சங்கதி? இன்னிக்கி, சுந்தரம் உங்க அக்காவுக்கு ஏன் இன்னம் கலியாணம் ஆகவில்லை, என்று கேட்டான்" என்று சாந்தா கூறினாள் ஒரு நாள். நான் புன்சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு, ஏதோ வேலை செய்வதைப்போல் இருந்துவிட்டேன். "நீ என்ன பதில் சொன்னே" என்று அம்மா ஆவலுடன் கேட்டார்கள்.

"இன்னம் நல்ல இடம் கிடைக்கவில்லை என்று சொன்

னேன்" என்று சாந்தா கூறினள்.

"குட்டி பிருவோடுதான் பேசியிருக்கா" என்று அம்மா கூறிவிட்டு, சிரித்துக்கொண்டே என்னைப் பார்த்தார்கள்.

"சதா என்னடி அவா ஆத்திலே உனக்கு வேலே" என்று நான் சாந்தாவை அதட்டினேன்.

"அது யார் வீடு? அலமு அத்தை வீட்டுக்கு நான் போகாமெ வேறே யார் போவா?" என்று கெம்பீரமாகக் கேட்டாள் சாந்தா.

"உன்னை அவா அழைக்கிறுளோ தாம்பூலம் வைத்து" என்று நான் கேலி செய்தேன்.

"தாம்பூலம், மேளதாளம், சீர்செட்டு, வரிசை எல்லாம் வைத்து உன்னை அழைக்கப் போறுளே அலமு அத்தை, அப்போ செய்யம்மா அதிகாரம்" என்று சாந்தா பதிலுக்குக் கேலி செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

"வரவர நீ துஷ்டை யாகிருய்" என்று கூறிக் கொண்டே சாந்தாவைப் பிடித்திழுத்துக் கன்னத்தைத் திருக எண்ணினேன். அவள் என் பிடிக்கா அகப்படுவாள்! ஒரு ஓட்டமாக ஓடிப்போய், அலமு வீட்டிலே புகுந்து கொண்டாள். பார்க்கிறேன் நான், சாந்தா சோமுவிடம், ஏதேதோ பேசிக்கொண்டு விழுந்து விழுந்து சிரிக்கிருள்.

காதல் விஷயமாக நான் பல கதைகளில் படித்திருக்

கிறேன் துஷ்யந்தன் சகுந்தலையைக் கண்ட கதை, நள தமயந்தி கதை, இராமச்சந்திரன் சீதாபிராட்டியார் கதை, சத்தியவான் சாவித்ரி கதை, என்று பல படித்துமிருக்கிறேன். ஆனால் அவைகளிலெல்லாம், கடவுள் கைகொடுத்துதவினார் என்றுதான் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் போல், அபலையாகிய என் பொருட்டு அவர் செய்வாரா? அவ்வளவு அக்கரை ஆண்டவனுக்கு என்னிடம் இருந்தால், எங்கள் வறுமையை முதலில் ஓட்டிவிட்டு மறுவேலை பார்க்க மாட்டாரா! அதையே செய்யாதவர், அவருக்கிருக்கிற வேறு எத்தனையோ வேலைகளை ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு, என் மீது சோமுவுக்கு அன்பு உண்டாகும்படி செய்ய முன் வரவா போகிறார்! நடக்கிற விஷயமா? சோமுவுக்கும் எனக்கும் மணம் நடந்து கதைகளிலே கூறப்படுவதுபோல், கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டால் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ளலாம் என்று நான் எண்ணினேன்.

வறுமையின் காரணத்தால், எனக்கு, உலகின் மற்றையக் காட்சிகளைக் காண, நேரமோ, வசதியோ கிடையாது மன மகிழ்ச்சிக்கு வேறு மார்க்கமும் கிடையாது. செல்வவான் வீட்டுப் பெண்ணாக இருந்தால், மனக்கவலை தோன்றாதபடி நாடகம், சினிமா பார்க்கலாம், நகை நட்டு போட்டுக் கொண்டு ஆனந்திக்கலாம், கிளப்புக்குப் போய் பந்தாடலாம், கடற்கரைக்குப் போய் உலவலாம், கிராமபோன் கேட்கலாம், ரேடியோ கேட்கலாம், ஊர்வம்பு பேசலாம், உல்லாசத்துக்கு எத்தனையோ வழிகள் உண்டு. எனக்கோ, பணமின்றிப் பெறக்கூடிய ஒரே இன்பந்தான் இருந்தது அதுதான், சோமுவைப்பற்றிய நினைப்பு, அவரைப் பார்ப்பது, அவரைப் பற்றிப் பேசுவது, அவர் விஷயமாக, தங்கையோ, அம்மா

அப்பாவோ பேசினல், காது குளிரக் கேட்பது, இதுவே எனக்கிருந்த இன்பம். இந்த இன்பம், விநாடிக்கு விநாடி வளர்ந்தது. நான் பரிபூரணமாக அவருடைய அடிமையாகி விட்டேன். சோமு, மிக நல்லவர் என்று சொன்னேனே, அது தவறு, என்னைக் கவர்ந்தவன், எப்படி நல்லவனுக முடியும்!

சோமுவின் மீது எனக்கு வளர்ந்து வந்த காதல் என் மனதில் ஆழமாகப் பதிய ஆரம்பித்து விட்டது. சில சமயங்களில், அவருடைய தரிசனத்துக்காக நான், ஏங்கித் தவிப்பதுண்டு. முக்கியமாக அவர், பூசை செய்யச் சென்று விட்டால், குறைந்தது இரண்டு மணி நேரமாகும், வாசலுக்கு வர. அதுவரை அவரைக் காண முடியாமல், நான் படும் பாட்டை அவர் எப்படி அறிவார். காதல் பலப்பட்டது, கலக்கமும் அதிகரித்தது. நான் அவர்மீது மையல்கொண்டு என்ன பயன்? சோமு, எந்தச் சீமாட்டி வீட்டுச் சிங்காரிக்குக் கணவனுகப் போகிருரோ? என் எண்ணம் எப்படி ஈடேறும்? கடைசியில், என் கருத்து ஈடேறவில்லையானுல், என் மனம் உடைந்துவிடுமே, அதற்கென்ன செய்வது?

இத்தகைய கலக்கத்தினுல், பல இரவுகளில் நான் அழுததுண்டு. பெரியதோர் ஆபத்தில் நான் சிக்கிக் கொண்டதை உணர்ந்தேன். சோமுவின் மனநிலேயோ எனக்குத் தெரியாது, தெரிந்துகொள்ள மார்க்கமுமில்லே. அவர் தமது 'பக்தி'யைக் காட்டிக்கொள்ள, கட்டுக் கட்டாக விபூதி பூசிக்கொண்டு, காலணு அளவுள்ள சந்தன பொட்டிட்டுக் கொண்டிருந்தார், என் விஷயமாக, அவர், என்ன கருத்துக்கொண்டிருக்கிருர் என்பதைக் காட்ட, ஒரு அடை

யாளமும் தென்படவில்லை. பல வஸ்துக்களை அவர் பார்ப்பதுபோல், என்னைப் பார்த்தாரே தவிர, அவருடைய பார்வையிலே தனி விசேஷம் இருக்கவில்லை. கண்ணால் பேசியிருக்கலாம், மனம் இருந்தால். அவரோ, பக்தர்களின் பாடலைக் கேட்டுக் கேட்டு, மௌனமாக இருக்கும் பழக்கங் கொண்ட தேவன்போல், என் கண்களின் வேண்டுகோளைக் கண்டும், அசையாத உள்ளங்கொண்டவராகவே இருந்தார். நான், அப்படியொன்றும், அழகற்றவளுமல்ல!

என் மனக்குறையைத் தீர்க்க யார் முன் வருவார்கள்? ஒரு சமயம், எனது, ஆழ்ந்த, இருதய பூர்வமான காதல், சோமுவுக்குத் தெரிய நேரிட்டால், என்னை மகிழ்விக்க இசைவாரோ! ஆனால் எப்படி அவரிடம் என் காதலைத் தெரிவிப்பது. மிக சாந்தகுண சீலராகிய சோமு, என்னைப் பற்றித்தவறாகக் கருதிவிட்டால், என்ன செய்வது? வீட்டிலே அம்மா அப்பாதான் என்ன சொல்லமாட்டார்கள்? ஊராரும் ஏசுவார்களே! நான் என்ன செய்வேன்! சோமுவை மறந்து விடவும் முடியவில்லை, மனநிலையை அவருக்குத் தெரிவிக்க, மார்க்கமும் தோன்றவில்லை. நான் தத்தளித்தேன். சாந்தாவுக்கு நான் இவைகளைக் கூறவில்லை. ஆனால் என் பெருமூச்சும், கண் அடிக்கடி எதிர்வீட்டின்மீது ஏக்கத்தோடு செல்வதும், இரவில், என் தலையணை நனைந்து போவதும், என் மனதில் இருந்த எண்ணங்களைச் சாந்தாவுக்குத் தெரிவித்து விட்டன. அவளோ சிறுபெண்! அவளால் என்ன செய்ய முடியும்!

சாந்தா எப்போதாவது சோமுவிடமிருந்து புத்தகம் வாங்கிக்கொண்டு வருவாள். பெரிதும் புராணக்கதைகளே

சோமு தருவார். ஒரு நாள் எனக்கோர் யுக்தி தோன்றிற்று. கண்ணபிரான்மீது காதல்கொண்ட உருக்மணியின், மனோ நிலை வர்ணிக்கப்பட்டிருந்த பாகத்தைச், சோமு தந்தனுப்பிய பாரதத்தில், நான், பென்சிலால் கோடிட்டு அனுப்பினேன். அப்போது என்நெஞ்சம் துடித்தது என்னென்பேன். அவர் அதனைக் கவனிப்பாரா? கவனித்தாலும், விஷயம் இன்னதென்று புரிந்து கொள்வாரா? துஷ்டச்சிறுக்கி என்று என்மீது சீறுவாரா? அலமுவிடம் காட்டிவிடுவாரோ? அப்பாவிடம், உன் மகளின் யோக்யதையைப் பார் என்று கூறுவாரோ? என்ன நடக்குமோ என்று பயமாகவே இருந்தது. நான் கோடிட்டு அனுப்பிய பாகத்தில், ஆபாசமான வார்த்தைகள் ஏதும் இல்லை.

"கண்ணன்மீது நான் கொண்டுள்ள காதலின் ஆழம், கடலாழத்தைவிடப் பெரியது. அவரே என் ஆவி. அவர் இன்றி நான் வாழேன். ஆனால், அந்தோ, என் மனநிலை அருக்குத் தெரியுமோ? தெரியவந்தால், அவர் என் காதலை ஏற்றுக்கொள்வாரோ, ஏளனஞ்செய்வாரோ? என் செய்தியை அவரிடங்கூற யார் இருக்கிறார்கள்? இரவுக்காலங்களில் என்னை வாட்டி வதைக்கும் நிலவே! கனல்போல் வீசிக் கருத்தைக் கெடுக்கும் காற்றே! பொறுமை மூளும்படி உன் சந்தோஷத்தைப்பற்றிக் கொஞ்சிக்கொண்டிருக்கும் கிளியே! கூவும் குயிலே! ஆடும் மயிலே! தாமரைபூத்த குளத்திலே தாண்டவநடை நடக்கும் அன்னமே! யார் போய் கூறமுன் வருவீர்கள்" இதுதான், நான் கோடிட்டபாகம்.

சாந்தா, குறும்புத்தனமாக ஒருவேலை செய்துவிட்டாள் என்பது எனக்குப் பிறகே தெரியவந்தது. கண்ணபிரான்

என்பதை அடித்துவிட்டு, சோமு, என்று, அவள் எழுதி விட்டு, பிறகு, புத்தகத்தை சோமுவிடம் கொடுத்தாளாம். கொடுக்கும்போது, "இந்தப் புத்தகம் ரொம்பநன்றாக இருந்த தாம். அக்கா படித்துவிட்டு, முக்கியமான இடத்திலே கோடு போட்டு இருக்கிறாள்" என்றும் சொன்னாளாம். சோமு புன்னகையுடன், "காந்தா நல்ல புத்திசாலி யல்லவா! பரம சாது! பகவத் கடாட்சம் அவளுக்குக் கிடைக்கும். புண்ணிய கதைகளைப் படிப்பதிலே அவளுக்கு விருப்பம் இருப்பதால், அவள் நல்ல குணவதியாக விளங்குவாள்" என்று கூறினாராம்.

"புத்தகத்தைப் புரட்டிப் பார்த்தாராடி" என்று நான் ஆவலுடன் கேட்டேன். புத்தகத்தைப் பார்த்துவிட்டு, விஷயம் தெரிந்துகொண்டு, சோமு, தனது சம்மதத்தைக் கூறியனுப்பினார் என்று பேதை நான் எண்ணிக்கொண்டேன்.

"புத்தகத்தைப் பிரித்துப் பார்க்கவில்லையே, அக்கா" என்று சாந்தா சோகத்துடன் கூறிவிட்டு, "நான் வந்துவிட்ட பிறகு நிச்சயம் பார்த்திருப்பார்" என்று என்னைத் தேற்றினாள். சாந்தா தேற்றிவிடக்கூடிய நோயா எனக்கு! என் மருந்து, எதிர் வீட்டில். என் நோய், அவருக்குத் தெரிந்தால் தானே!!

தம்பி இராகவன், சோமுவிடம் நெருங்குவதில்லை. காரணம், இராகவனுக்கு நல்லவர்களே பிடிப்பதில்லை. சோமு, எப்படியாவது இராகவனைத் தோழனுக்கிக் கொள்ளவேண்டு மென்று, இராகவன் இருக்கும் நேரத்தில், சில நாட்கள் எங்கள் வீட்டுக்கு வருவதுண்டு, பேசுவதுண்டு. பேச்சு, சுவாரஸ்யமாக இருக்கும். எனக்கு நல்ல விருந்து. ஆனால்

இராகவன் கண்டிப்பாய் பேசுவான்.

நான் பாரதத்தில் கோடிட்டு அனுப்பியதற்குச் சில நாட்களுக்குப் பிறகு, இராகவன், ஒரு தினம், களேத்து வந்து, கன்னத்தில் கைவைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தான். வறுமையினுல் வரும் வாட்டம் எனக்கிருப்பதைவிட அவனுக்கு அதிகம். நான் வீட்டிலேயே கிடப்பவள். அவன் வெளியே போய்வருபவன். வறுமையின் கொடுமைகள் அவனுக்கு அதிகமாக உறுத்தலாயின. தனது நண்பர்களின் நாகரிக உடை தனது அழுக்குச் சட்டையைப் பார்த்துப் பரிகாசம் செய்வது போலிருக்கிறது! தானோர் திருஷ்டி பரிகாரம்! சனிஸ்வரூபம்! என்று ஏதேதோ பேசுவான், தன்னேத்தானே நொந்துகொள்வான். வாட்டத்தைக்கொடுத்த வறுமை, இராகவனுக்கு முரட்டுத்தனத்தையும், பணக்காரர் என்ருல் ஒரு வெறுப்பையும், நீதி நேர்மை, பாவபுண்ணியம், தர்மம் தயை என்று பேசப்படுவதிலே கசப்பையும் கொடுத்து விட்டது. சதா, கடுகடுத்த முகத்தோடுதான் இருப்பான். "விரசநாயகன் வந்தான்" என்று சாந்தா கேலி செய்வாள். பேசும்போதே துடுக்குத்தனமாக இருக்கும். அதிலும் பணக்காரர் பேச்சை எடுத்தால் போதும், சீறுவான். மதத்திலே அவனுக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. கடவுளேப் பற்றிக்கூடக் கேலி செய்வான்.

சோமுவிடம் பேசுவது இராகவனுக்கு இஷ்டமில்லே என்ற போதிலும் வீடேறிவந்தவனிடம் எப்படிப் பேசாம லிருப்பதென்று வேண்டா வெறுப்புடன் பேசுவான். சோமு மிக்க வாத்சல்யத்துடன் பேசுவதுடன், மத விஷயமாக, இராகவனுக்குப் போதிப்பதுண்டு. சில சமயங்களில் இராக

வன் அவைகளைக் கேட்டுக்கொள்வான். சில சமயங்களில், "சோமண்ணு! வேறு ஏதாவது பேசுங்கோ, கேட்போம், இந்த இழவுப்பேச்சு வேண்டாம்" என்று கூறிவிடுவான் 'சிவ! சிவ!! இராகவா, அப்படிச் சொல்லாதே, அபசாரம்" என்பார் சோமு. "அபசாரமாவது கிரகசாரமாவது" என்று இராகவன் முரட்டுத்தனமாகக் கூறிவிட்டு வெளியே போய் விடுவான். அப்பா அம்மா, இராகவனிடம் கோபித்துக் கொள்வார்கள், வைவார்கள். நான் மட்டும் கோபிப்பதில்லை. இராகவன், முரட்டுத்தன முடையவனுனதற்கும் வெறுத்துப் பேசுவதற்குங் காரணம், வறுமையின் கொடுமைதான் என்பது எனக்குத் தெரியும். சிற் சில சமயங்களில், இராக வன் தன் மனதைத் திறந்து காட்டுவதுபோல், என்னிடம் பேசுவான். கேட்க மிக உருக்கமாக இருக்கும் அவனது பேச்சு.

ஒரு நாள், சோமுவுக்கும் இராகவனுக்கும் கீழ்க்கண்ட படி பேச்சு நடந்தது.

சோமு: இராகவா! எங்கே உன்னைக் காண்பதே அரிதாகி விட்டது.?

இராகவன்: கழுதை கெட்டால் குட்டிச்சுவரு தானே! சாக்கடைக்குப் போக்கிடமேது? வேலை ஏதாகிலும் கிடைக்குமோ என்று தேடி அலைந்தேன்.

சோமு: கிடைத்ததோ?

இராகவன்: நன்ருகக் கிடைத்தது, டாமிட், இடியட், என்ற

அர்ச்சனை. வேலையாவது கிடைப்பதாவது. புலிப்பாலில் குதிரைக் கொம்பைத் தேய்த்து அந்தத் திலகத்தை நெற்றியிலே வைத்துக் கொண்டு வந்தால் கிடைக்குமாம்!

சோமு: காலம் இப்படியே இராது இராகவா! பகவான் க்ருபை செய்யாமற் போகமாட்டார்.

இராகவன்: அது சரி அண்ணா! கிருபை பண்ணுவார். ஓய்வு இருந்தால்தானே! தேரும் திருவிழாவும், வேதபாராயணமும், பஜனையும், சத்காலட்சேபமும் பரத நாட்டியமும், அதிர்வெடியும் அக்காரவடசலும், அன்னபிஷேகமும் விடாயத்தியும் அனுபவித்து விட்டு, மிகுந்த நேரத்தில், உம்மைப் போன்ற "பக்தர்"களைக் கண்டு பேசிக் கடாட்சித்து விட்டுப் பிறகு தானே என்னைப் போன்ற பஞ்சையிடம் வருவார். அதற்குள் எனக்கு வேலையே அவசியமில்லாத நிலைமை வரும். சாவுதான் அவர் எனக்குச் செய்ய வேண்டிய கடாட்சம்.

சோமு: மனம் வெறுத்துப் பேசாதே இராகவா! இது ஒரு கஷ்டமா? சாட்சாத் ஸ்ரீராமரே காடு சுற்றினார்; கஷ்டமும் சுகமும் இரவும் பகலும் போல மாறி மாறித்தான் வரும். இதற்காகப் பகவத் நிந்தனை செய்வதா?

இராகவன்: நானா நிந்திக்கிறேன்? என்ன அண்ணா! உம்மைப்

பெரிய வேதாந்தி என்று கூறுகிறீர்களே. நான் பேசுகிறேன், நான் ஏசுகிறேன் என்று சொல்ல லாகுமா? நான் ஏது? நீர் ஏது? எல்லாம் அவன் மயம்! எல்லாம் அரன் செயல்! உம்மை இலட்சாதி பதியாக வைத்திருப்பது அவன் செயல்! என்னைப் பிட்சாதி காரியாக வைத் திருப்பதும் அவன் செயல்! மிக நல்ல அவன்.!

சோமு: இராகவா! நீ நாத்திகம் பேசுகிறாய். நாக்கு கூசவில்லையா?

இராகவன்: இதற்குப் பெயர் நாஸ்திகமா? எனக்குத் தெரியாது. அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசை யாது. எனது நாக்கின் அசைவும் அவனது செயல்தான்!

சோமு: பிராமண குலத்தில் உதித்து இப்படிப் பகவத் துவேஷியாவதா?

இராகவன்: பூர்வ கர்ம பலன்!

சோமு: நீ வக்கீல் போல் பேசுகிறாய். நீ மட்டும் வக்கீல் வேலைக்குப் படித்திருந்தால்.

இராகவன்: கிழிந்த கருப்புச் சட்டையுடன் வெளியே கிளம்பி யிருப்பேன். வேறென்ன நடந் திருக்கும்!

சோமு: நீ சத்விஷயங்களைப் படிக்க வேண்டும்.

இராகவன்: அருமையான புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டே இருக்கிறேன். உலகத்தை விட உன்னதமான புத்தகம் இருக்கிறதா அண்ணு! அதை நான் படித்துக்கொண்டு தான் இருக்கிறேன்.

இந்தச் சம்பாஷணைக்குப் பிறகு, சோமு மௌனமாக இருந்துவிட்டுப் போய்விட்டார். நான் இராகவனைத் திட்டினேன், நல்லவர்கள் மனதை நோகச் செய்வது அழகல்ல என்றேன். நான் இவ்விதம் இராகவனுக்குப் புத்தி சொன்ன தேயில்லை. அன்று அவனது பேச்சு சோமுவின் முக விலாசத்தையே மாற்றிவிட்டதைக் கண்டேன். ஆகவே எனக்குக் கோபம் பிறந்தது. இராகவன் என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டுச் சிரித்தான். "அந்தச் சிரிப்பின் அர்த்தம் என்ன?" என்று நான் சீறினேன்.

"எண்ணுத எண்ணமெல்லாம்
எண்ணி எண்ணி
எட்டாத கோட்டைக்கு ஏணியிட்டு" என்று
இராகவன் பாடிக்கொண்டே சிரித்தான்.

எனக்குச் சோமுமீது இருக்கும் எண்ணத்தை இராகவன் எப்படியோ தெரிந்து கொண்டான் என்பது தெரிந்தது. நான் நாணத்தால் தலை குனிந்தேன். "அழகுக்குத் தக்க யோகம் அடிக்கவேண்டும்" என்று குறும்பு பேச ஆரம்பித்தான் இராகவன்.

புன்சிரிப்புடன் நான் இராகவனை முறைத்துப் பார்த்

தேன்! "இந்தப் பார்வைக்கே அவன் உன்னைத் தன் பட்ட மகிஷியாக்கிக் கொள்ளலாம்" என்று இராகவன் கூறினான்.

"இராகவா! வம்புந் தும்பும் பேசாதே" என்று நான் கூறினேன். இராகவன் அதைக் காதில் போட்டுக்கொள்ளாமலே, "உனது அழகைக் கண்டிருப்பான் அவன். ஆனால் அதற்கேற்ற அந்தஸ்த்தை உனக்கேற்படுத்த அவன் முன் வருவானா என்பது சந்தேகந்தான்! அவன் ஒரு முட்டாள்!" என்று கூறினான். இராகவனின் அந்தப் பேச்சு, கேலி செய்வதுபோல் தோன்றவில்லை. ஆழ்ந்த கருத்துடன் அவன் அதனைக் கூறினதாகவே தென்பட்டது. அதைக் கூறும்போது, இராகவனின் முகம் வாடியது. என் மனம் ஒரு குலுங்கு குலுங்கிற்று!

திகிலோடு கலந்த காதல் என்னை மேலும் அதிகமாக வதைக்கத் தொடங்கிற்று. எங்கள் குடும்பக் கஷ்டமோ அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. வீட்டின்மேல் வாங்கியிருந்த கடனுக்கு வட்டி கட்டத் தவறிவிட்டார் அப்பா, அவர் என்ன செய்வார்? இல்லாத குறைதான். வட்டியைச் செலுத்தும்படி நிர்ப்பந்தம் உண்டாகவே, 'அண்டிமாண்டு' எழுதிக் கொடுத்து வேறோரிடத்தில் கடன் வாங்கி, வட்டியைக் கட்டினார். இந்தக் கஷ்டத்திலே, ஒரு இளைப்பு இளைத்தே போனார். எவ்வளவு அலைச்சல், எவ்வளவு உழைப்பு, என்ன செய்வார். மிராசுதாரரிடம் அவர் ஓர் கணக்குப்பிள்ளை, ஆயிரம் இரண்டாயிரம் என்று கணக்கெழுதுகிறார், கிடைப்பது, குடும்பத்துக்குப் போதாது. தேள் கொட்டிவிட்டால் விஷம் ஏறுவதுபோல் வறுமை மேலே மேலே வளர்ந்துகொண்டே வந்தது. எனது வயதும்

வளர்ந்தது. ஊரார், ஏன் இன்னமும் காந்தாவுக்குக் கலியாணமாகவில்லை என்று கேட்கும் கேள்வியும் வளர்ந்தது. அப்பா அம்மாவின் விசாரமோ சொல்லமுடியாது. இந்த நிலையில் தம்பி இராகவன், சொல்லாமற் கொள்ளாமல், ஊரைவிட்டே போய்விட்டான், எங்கே போனானோ, என்ன நேரிட்டதோ வென்று நாங்கள் நெருப்பை வயற்றில் கட்டிக் கொண்டிருந்தோம்; ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு, இராகவனிட மிருந்து கடிதம் வந்தது. மேல் விலாசம் இராகவன் கையெழுத்தாக இருந்ததால் மகிழ்ந்தேன். கடிதம் என்பெயருக்குத் தான் வந்தது. வீட்டிலும் சந்தோஷப்பட்டார்கள். ஆனால், உள்ளே இருந்த செய்தி எங்களுக்குச் சர்ப்பந் தீண்டியது போல் இருந்தது.

சாந்தாவுக்கு, N. P. நான் சொல்லாமல் ஓடிவந்து விட்டேன் என்று கவலைப்படுவீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். முதுகுவலிக்க மூட்டை சுமப்பவனுக்குப் பாரம் குறைந்தால் நல்லதுதானே. வறுமையிலே வதையும் நமது குடும்பத்தில் நான் இப்போது இல்லாதிருப்பது ஓரளவு பாரம் குறைந்ததாகவே நான் கருதுகிறேன். இங்கு நான் வந்ததற்குக் காரணம், வேலை ஏதாகிலும் கிடைக்கும் என்பதற்காக மட்டுமல்ல; அங்குள்ள தரித்திரத்தின் கோரத்தைக்காணச் சகியாது வந்துவிட்டேன் என்று சொல்லுவதும் போதாது. சோமுவின் நடத்தையினாலேயே நான் இப்படி வந்துவிட நேரிட்டது.

காந்தா, நீ சோமுவைக்காதலிக்கும் விஷயம் எனக்குத் தெரியும். கண்ணில்லையா எனக்கு, கருத்து இல்லையா! சோமு நல்லவன் ஆனால் அவனுடைய உலகம் வேறு, நம்முடைய

உலகம் வேறு, அவன் ஒரு பணக்கார வேதாந்தி, நாம் ஏழைகள். அவனுக்கு உலகம் மாயமாம், வாழ்வு பொய்யாம், மணம் ஒரு சிறைவாசமாம், காதல் ஒரு பந்தமாம், அவன் வாழ்நாளில் பகவத் சேவையைத் தவிற வேறொன்றும் செய்ய மனம் இடந்தரவில்லையாம்!

உன்னை அவன் நிராகரிக்கிறான். பெண்கள் சமுகமே பேய்ச்சுரை என்று பேசுகிறான், ஏசுகிறான், நான் வெட்கத்தைவிட்டு, அவனிடம், உன் விஷயமாகப் பேசினேன். வேண்டினேன். கெஞ்சினேன். உன்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளுவது, நமது குடும்பத்தை முன்னுக்குக்கொண்டு வரும் பேருதவியாக இருக்குமென்பதை எடுத்துக்காட்டினேன். குப்பையில் கிடக்கும் மாணிக்கத்தை எடுத்துக் கொள், என்று கதறினேன். காந்தா! துளியும் தயங்காமல், கலியாணம் என்ற பேச்சே எடுக்காதே என்று சோமு கூறிவிட்டான் நீகட்டிய மனக்கோட்டை நொருங்கிற்று, நானுங்கூட, உன்னைப்போலவே மனக்கோட்டை கட்டினேன் சோமு உன்னைக் கலியாணம் செய்துகொள்வான் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருந்திராவிட்டால், அவனுடைய வேதாந்தப் பேச்சை ஒரு விநாடிகூடக்கேட்டுக் கொண்டிருந்திருக்க மாட்டேன்.

பெரிய வேதாந்தியாம் அவன், பக்தனும், ஆண்டவனிடம் அபார அன்பு கொண்டவனும், காந்தா இதைக் கேள், பணம் கிடைத்துவிட்ட பிறகு அதைப்போல பக்தராக இருப்பது எளிது. அவனுடைய வேதாந்தம், செல்வத்தினால் அவனுக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஓய்வு நேரத்திற்கு ஓர் பொழுதுபோக்கு. அவனை நீ மறந்துவிடு. எத்தனையோ

சீமான் வீட்டுப் பெண்களையெல்லாம், அவன் ஒப்ப வில்லையாம். கேள், காந்தா! வறுமை நோய்கொண்ட நம்மை அவன் ஏற்றுக்கொள்வானா? அவன் உன்னைத்திருமணம் செய்துக் கொள்ள முடியாது என்று சொன்னதைக் கேட்டதும் என்மனம் பட்டபாடு நீ அறியமாட்டாய். அந்த ஊரில், அவன் எதிரில், இருக்கமனம் ஒப்பவில்லை.

பணம்! பணம்! பணம்! அதைத்தவிற உலகம் வேறெதையும் உள்ளன்போடு பூசிக்கக்காணோம். அதுகிடைத்தால் ஊர்திரும்புகிறேன். அந்தச்சோமு பேசும் வேதாந்தத்தை விட, வண்டிவண்டியாக, அப்போது என்னால் பேசமுடியும். அந்தக்காலம் வரட்டும் பார்த்துக் கொள்ளுவோம், நீ சோமுவை மறந்துவிடு, உன் 'கதி' என்னாகுமோ நானறியேன். அறிந்துதான் என்ன செய்யமுடியும்? அப்பாவும் அம்மாவும் என்மீது கோபித்து வைதால் நீ குறுக்கிட்டுத் தடுக்காதே. அவர்களுடைய விசாரம், என்னைத் திட்டுவதனாலாவது கொஞ்சம் குறையட்டும்.

இப்படிக்கு
உன் தம்பி இராகவன்.

கண்களிலே நீர் அருவியாக ஓடிற்று, இந்தக் கடிதத்தைப் படித்தபோது. வீடு முழுவதும் விசாரம், சோமுவைப்பற்றி நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்ததுபோலவே, அப்பாவும், அம்மாவும் எண்ணிக்கொண்டிருந்தார்களாம். எல்லாருடைய எண்ணத்திலும் மண் விழுந்தது. என் காதல் பொய்மான் வேட்டையாகிவிட்டது. என் மனதில் எழுப்பிய மாளிகைகள் மண்மேடாயின. கண்ணாடியில் என் முகத்தைப் பார்க்க

நேரிட்டது. என் அழகை நான் சபித்தேன்; எனக்கு எதற்கு அழகு!

குமாஸ்தாவின் பெண் நாடகத்திலே, கதாநாயகன் இராமுவை, அவன் தாயாரே சீதையைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளச் சொல்லியும், இராமு மறுத்துவிட்டான். என்வாழ்க்கையில் என் தம்பியே சோமுவைக் கேட்டுப் பார்த்தும் பயன் ஏற்படவில்லை. பாபம்! கேட்குமுன்னம் என்னென்ன எண்ணினுனே தமக்கை தங்கப்பதுமை போன்ற அழகுடன் இருக்கிறுள் என்று யாரார் புகழக்கேட்டானே தெரியவில்லை. தரித்திரத்தால் நான் வாடக்கூடாது, தனவந்தனை மணம் செய்துகொண்டு சுகமாக வாழவேண்டும், கண்குளிரக் காணவேண்டும் என்று எண்ணியிருப்பான். "என் தமக்கை கணவன் பெரிய தனவந்தன்" என்று கூறிப் பெருமை பெறலாம் என்று கருதியிருப்பான். சகஜந்தானே, அவன் நேரிலே கேட்டும் சோமு மறுத்துவிட்டது, என் துரதிர்ஷ்டமா? தலைவிதியா?

குமாஸ்தாவின் பெண் நாடகத்தை நான் கண்டபோது நினைத்தேன், கதாநாயகி சீதாவே, இராமுவிடம் தன்காதலைத் தெரிவித்திருந்தால், காரியம் பலித்திருக்கும் என்று. கூச்சத்தால், சீதா இராமுவிடம் உண்மை உரைக்கவில்லை. அது தற்கொலையில் முடிந்தது. நானும் அந்தக்கதிதான் அடைய வேண்டுமோ என்று பயந்தேன். கூச்சத்தை மறந்தேன். என்மனதிலே கொந்தளித்துக்கொண்டிருந்த எண்ணங்களைக் கடிதத்தில் எழுதினேன். காந்தாவிடம் கொடுத்தனுப்பிவிட்டு மார்பு துடி துடிக்கக, கண்கள் மிரள மிரளக் காத்துக் கொண்ருந்தேன். நெடுநேரங்கழித்து வந்த காந்தாவின் முகத்தைக்

கண்டதும் காரியம் கைகூடவில்லை என்று புரிந்துவிட்டது.

"அக்கா அவர் படித்தார் கடிதத்தை, முதலிலே சிரித்தார். பிறகு, காந்தாவை இப்படிப்பட்டவள் என்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. அச்சம், மடம், நாணம், எதுவும் இல்லையே. இப்படி ஒரு அன்னியனுக்குக் கடிதம் எழுதலாமா? இதெல்லாம் சினிமா பார்ப்பதாலும், நாவல் வாசிப்பதாலும் வருகிற கேடுகள். இனி இவ்விதமாக நடக்கவேண்டாமென்று சொல்லு. தரித்திரம் பிடிங்கித்தின்கிறது, இந்த இலட்சணத்திலே துடுக்குத்தனமும் தாண்டவமாடுகிறது உன் அக்காவிடம். காதலாம்! ஆசையாம்! எதற்காக ஆசை? பணம் இருக்கிறது என்னிடம், அதற்காகத்தானே இந்த பிளான்! அதற்கு வேறே ஆளைப்பார்க்கச்சொல்லு. நான் கலியாணம் செய்துகொள்வது என்று தீர்மானித்துவிட்டால், எங்கள் குடும்ப அந்தஸ்த்துக்கேற்ற பெண்கள் ஆயிரம் கிடைக்கும். நான் கலியாணமே செய்துக்கொள்ளப்போவதில்லை. அதிலும் இப்படிப்பட்ட வெட்கம் கெட்டவளைக் கண்ணெடுத்தும் பாரேன் என்று திட்டினார். நான் அழுதுவிட்டேன் அக்கா: ஏன் அந்தக்கடிதம் எழுதினாய்? என்று சாந்தா சோகத்துடன் கூறினாள். நான் என்ன செய்வது? மனம் அனலில் விழுந்த புழுபோல் துடித்தது. மிகக் கேவலமான காரியத்தையன்றோ செய்துவிட்டேன். சோமு என்னை ஏற்க மறுத்ததோடு, ஏளனம் செய்யவுமன்றோ இடங்கொடுத்துவிட்டேன். அவருடைய அந்தஸ்து என்ன! நான் யார்! அவர்மீது எனக்குக் காதல் ஏற்பட்டதென்றால், அவரது பணத்தைப்பெறுவதற்கே நான் பசப்புகிறேன்என்று அவர் கருதுகிறார். நான் செய்தது தவறு. கண்ணிழந்தவன் காட்சிக்குச் செல்வானேன்? காலிடறி விழுவானேன்? செவிடனுச்குச் சங்கீதம் ஒருகேடா?

என் கடிதத்தைக் கண்டு அவர் சிரித்தாராம்! எவ்வளவு ஏளனம். என் இருதயத்தில் இடம் பெற்று, என்னை வாட்டி வதைத்த எண்ணங்களை நான் அக்கடிதத்தில் எழுதினேன். அதைக்கண்டு அவர் சிரித்தாராம்! நீங்கள் சற்றுப் படியுங்கள் என் கடிதத்தை. சிரிக்கவேண்டுமா, அழவேண்டுமா, கூறுங்கள். இதோ என் கடிதம் படியுங்கள்.

'என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டகுணரூபா!

என்னை மன்னிக்க வேண்டும். தங்கள் திருவடிகளைப் பணிந்து அடியாள் எழுதும் கடிதத்தை முழுவதும் படிக்கக் கோருகிறேன்.

பிராணேசா! தங்களைக்கண்ட நாள் முதல் எனக்குத் தங்கள் மீது அளவுகடந்த ஆசை உண்டாகிவிட்டது. நாளாக வாக அந்த ஆசை எனக்குப் பித்தம்போல் வளர்ந்து விட்டது. இதனைத் தங்களுக்குத் தெரிவிக்கும் துணிவு எனக்குக் கொஞ்சத்தில் வரவில்லை. மகாரூபவானும், குணாளரும், செல்வானுமாகிய தங்களைக் கணவராக அடையும் பேறுமகா கேவலமான நிலையில் உள்ள எனக்கு, தரித்திரத்தைக் கட்டிக்கொண்டு புரளும் எனக்குக் கிட்டாது என்று எண்ணினேன். தங்களுடைய அந்தஸ்த்திற்கு, எத்தனையோ இரதிகள், கிடைப்பர். பணக்காரப் பெண்ணொருத்தியை மணம் செய்து கொண்டு, பங்காளாவில் உலவ, உங்களுக்கு ஆண்டவனின் கடாட்சம் இருக்கிறது. நான் உங்கள் மனைவியாக முடியுமா? திருடனுக்கு இராஜவிழி வருமா? இதை எண்ணி நான் என் ஆசையை அடக்கிப்பார்த்தேன், முடியவில்லை. தங்கள் வீட்டு சமயற்காரியாகக்கூட ஆகமுடியாத

அவ்வளவு அபாக்யவதியாகத்தான் நான் இருக்கமுடியும். ஆனாலும் குழந்தைகள் சந்திரனைப் பிடித்துக் கொடு என்று தாயாரைக் கேட்பது போல், நான் தங்களைத்தரும்படி தினமும் தேவியை வேண்டுகிறேன். மனமே! பேராசை கொள்ளாதே என்று எவ்வளவோ கூறினேன் என்மனதுக்கு. மனது உம்மிடம் லயித்து விட்டது. தாங்கள் வெறும் பணக்காரராக மட்டும் இருந்தால் பரவாயில்லை. என்மனதை கொள்ளை கொண்டீர்கள். என்னைத் தங்கள் தர்மபத்தினியாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று தங்கள் திருப்பாத கமலங்களை வணங்கிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சாதாரண பணக்காரராக மட்டும் தாங்கள் இருந்தால் அவர்பணம் அவரோடு, நமக்கென்ன அதைப்பற்றி என்று எண்ணிக்கொண்டு, என்விதிப்படி காரியம் நடக்கட்டும் என்று நான் இருந்துவிட்டிருப்பேன். ஆனால் தங்களின் சுந்தரவதனத்தைப் பார்க்கப்பார்க்க என் ஆவல் கொழுந்து விட்டு எரிகிறது. தங்கள் புன்னகை எனக்கோர் புதுமையான உணர்ச்சியை ஊட்டுகிறது. தங்கள் பேச்சு எனக்கு சங்கீதமாக இருக்கிறது. இங்கு வீட்டிலே எவ்வளவோ தொல்லை. கஷ்டம் சொல்லிமுடியாது. அப்பாவின் அழுகுரல், தங்கையின் சோகம் இவைகளெல்லாம் என்னைவாட்டியபோதிலும், தங்களை ஒருமுறை கண்டதும், என் துக்கமத்தனையும் பறந்துபோகின்றன. துரையே! என் தம்பியிடம் தாங்கள் பேசும்போது பணம் மிகக் கேவலமென்றும், செல்வம் நிலையாதது என்றும், கூறியிருக்கிறீர்கள். பணக்காரர்களிடம் இருக்கும் டாம்பீகம், ஆணவம் தங்களிடம் துளியும் இல்லாமல், தர்மசிந்தனையும், தயாள நோக்கமும் கொண்டு, என் கண்கண்ட தெய்வமாகக் காட்சி அளித்து வருகிறீர். அபலையாகிய நான், கூச்சத்தைவிட்டு, தங்களிடம் பிச்சை கேட்கிறேன். தங்கள் அன்பை அளித்து

என்னை இரட்சியுங்கள். எனக்கு வாழ்வு தானம் செய்யுங்கள். பக்தர்கள் தமது குறைகளைக் கடவுளிடம் கூறி வேண்டுவது போல், நான் தங்களிடம் என் குறையைக்கூறிக் கடாட்சிக்கக் கோருகிறேன். ஒரு இளமங்கை இவ்விதம் எழுதுவது தகாது என்று எண்ணி என்னை உதாசீனம் செய்து விடாதீர்கள். கண்ணன்மீது காதல் கொண்ட ருக்மணி எழுதிய காதற் கடிதத்தைப் படித்துப் புளகாங்கிதமடையும் பக்தர் தாங்கள். என்காதல், ருக்மணி கொண்டிருந்த காதலுக்குக் குறைவான தல்ல. ருக்மணி பிராட்டி இராசா மகள், நான் ஏழை குமாஸ்தாவின்பெண். ஆசை அரண்மனைக்கு மட்டும் சொந்தமான தல்ல, இந்தக் குடிசையில் இருக்கும் குமாரிக்கு, இராச மாளிகையில் ருக்மணிகொண்ட ஆசைபோலவே இருக்கிறது. பித்துக்கொள்ளி, வாயாடி, வெட்கங்கெட்டவள், என்று, இக் கடிதத்தைக் கண்டுவிட்டு, என்னைக் கூற எண்ணுதீர். என் தம்பி தங்களிடம் என்விஷயமாகப் பேசி, தாங்கள் அலட்சியஞ் செய்ததாக, எனக்குக் கடிதம் எழுதினன். அதைக்கண்டதும் மனம் துடித்தது, கண்களில் நீர் ததும்பிற்று, அதன் துளிகள் இக்கடிதத்தில் உள்ளன. என்மீது கிருபை வைக்கக் கோருகிறேன். தங்களுக்குப் பணிவிடை செய்து வாழ்வதைவிட எனக்குப் பாரினில் பரமானந்தம் வேறு இல்லை. எனது அன்பை உமக்கு அபிஷேகித்து உம்மை வணங்குகிறேன். ஒரு ஏழைப்பெண்ணைக் கலியாணம் செய்து கொள்வது கேவலம் என்று மற்றப் பணக்காரர்கள் கருதுவர். தாங்கள் அவ்வித மான குணமுடையவரல்ல. நான் தங்களின் பணத்தைக் கண்டதில்லை. தங்களைக்கண்டேன், தங்கள் திருமுகத்தில் தாண்டவமாடும் தேஜசில் சொக்கினேன். சொர்ணரூபா! என்னைத் துடுக்குக்காரி என்று துப்பிவிடாதீர். நான் பணக்காரக் குடும்பத்தினளாகயிருந்தால், என்னைக் கலியாணம்

செய்துகொள்ளும்படி அனேகர் தங்களிடம் சொல்லி யிருப்பார்கள். நானோ ஏழை. எனக்குத் துணை யார் வர முடியும்? இப்போது என்மனதைத் திறந்து கடிதம் எழுது கிறேன். என் மனோபீஷ்டம் நிறைவேறுவதற்கு வேறு மார்க்கம் இல்லை. என்னைப் பற்றிச் சற்று ஈவு இரக்கங் காட்டுங்கள். என் கண்களில் ததும்பும் காதலை நோக்குங்கள். என் பெருமூச்சையும், இரவில் நான் புரளுவதையும், தலையணையைக் கண்ணீரால் நனைப்பதையும் நீர் கண்டதில்லை. நான் அபலை. எனக்கு உமது அருளைத்தர வேண்டுகிறேன் அன்பே! என்னைக் கைவிடாதீர். காந்தா.

இந்தக் கடிதத்தைக் கண்டுதான் அவர் சிரித்தாராம், திட்டினாராம். என்னைக் கண்டதால் உண்டான தோஷம் தீரவோ என்னவோ, அவர் தாயார் சகிதம், சில நாட்களுக் கெல்லாம் தீர்த்தயாத்திரை செய்யக் கிளம்பிவிட்டார். தீர்த்த யாத்திரையாம்; என்னைத் துடிக்கவைத்து விட்டு மண்டி யிட்டுச் சென்ற என்னை மார்பில் உதைத்துக் கீழே தள்ளி விட்டு, பிச்சைகேட்கச்சென்ற இந்தப் பேதையைப் பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டு, என் காதலைக் கேலி செய்து குப்பை யில் சேர்த்து விட்டு, என்னைச் சாகடித்துவிட்டு அவர் தீர்த்த யாத்திரைக்குச் சென்றுவிட்டார். என் அன்பை அவர் நிராகரித்ததுபோல், அவரது அன்பை ஆண்டவன் நிராகரிக்காமலா போவார்!

வாழ்க்கையிலே இனி எனக்கு என்ன இருக்கமுடியும்? ஒருபெண் தனது உள்ளன்பை எடுத்துக் கூறியும், அது கேலி செய்யப்படுவது கண்டால், பிறகு உலகில் ஏன் உயிரோடு இருக்கவேண்டும்? மனம் உடைந்து ஏன் வாழ்வது? எதற்கு

அந்த வாழ்வு? பூபாரமாக இருப்பதில் என்னபயன்? என்னைப் பெற்றவர்கள் என்னைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் கவலைப்படுவார்கள். எனக்கோர் வரன் கிடைக்கவில்லையே, வரதட்சிணை தர வழியில்லையே என்று அவர்கள் வாடுகிறார்கள். என்னை யார் கலியாணம் செய்துகொண்டாலும் எனக்கு ருசி இருக்கப் போவதில்லை. சோமு தீர்த்தயாத்திரைக்குப் போனபிறகு நான் நடைப்பிணமானேன். என் தேககாந்தி மங்கத்தொடங்கிற்று. உடலிலேயும் உள்ளத்திலேயும் தளர்ச்சி ஏற்பட்டுவிட்டது. வாழ்விலே வெறுப்புண்டாயிற்று. சமைப்பதும் படுப்பதும், அழுவதும் கண்களைத் துடைத்துக்கொள்வதும், இவைகளே என் நித்யகர்மங்கள். நித்திரை என்னைப்பிரிந்தது. புண்பட்ட என்மனம் ஆறவழி என்ன?

மனங்குளிர மார்க்கம் இல்லை. காந்தா இறந்துவிட்டாள். வெறும், குமஸ்தாவின் பெண், கூனோ, குருடோ, செவிடோ, ஊமையோ யாரோ ஒருவனுக்குப் பெண்டாகி, அவனிடம் சோறுபெற்று, சாவுவந்ததும் சுகம் பெறுவதற்காகக்கார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பெண்தான் மிச்சம். மணமில்லா மலரும், மதியில்லா இரவும், சுவையற்ற வாழ்வும் என்னபயன்! உப்பில்லாப்பண்டம் நான், எந்தக் குப்பையில் கிடந்தாலென்ன?

கூந்தல் நரைத்துவிட்டால் தலை மயிர் கருக்கும் தைலம் பூசிக்கொள்கிறார்கள், பல்போய்விட்டால் டாக்டர் போலிப் பற்கள் கட்டுகிறார், காலிழந்தவர்களும் கட்டையை ஊன்றிக் கொண்டு நடக்கக் காண்கிறோம். அதுபோல், இன்பமாக வாழலாம் என்ற என் எண்ணத்தில் மண் விழுந்தபிறகு, சக்கை போன்ற சாதாரண வாழ்வுக்காவது வழிபிறந்ததா?

இல்லே! மாளிகை இடிந்தாலும், மதிற்சுவற்றிலே கொஞ்சமும், மண்டபத்திலே பாதியுமாவது இருக்குமே அதுபோலவாகிலும், என் மனக்கோட்டை இடிந்ததில், கொஞ்சமாவது மிச்சம் இருக்கக் கூடாதா? கூடகோபுரம் வெறுங் குப்பை மேடாகிவிட்டது. எங்கள் குடும்ப பாரத்தைக் குறைப்பதற்காகவேனும் எனக்கோர் துணேவர் கிடைக்க வேண்டுமே, அதாவது சரியாகக் கிடைத்ததா? எனக்கா கிடைக்கும்! கூன் பட்ட என்வாழ்வு நிமிரவில்லே. வளேந்த என் வாழ்க்கை முறியத் தொடங்கிற்றேயொழிய, ஊன்றுகோலின் உதவி பெற்று உலவும் வழியும் பிறக்கவில்லே.

நான் திகில்பட்டுக்கொண்டிருந்தது போலவே என் திருமணம் நடந்தது. என்னே மனேவியாகப் பெற்ற மகானுபாவருக்கு ஐம்பது வயதுக்கு மேலிருக்கும். நரைமயிர், நல்ல கருப்புச்சாயம் பூசிக்கொண்டிருந்தார். பல் பலபோய்விட்டன, பொய்ப்பற்கள் கட்டிக்கொண்டிருந்தார். கன்னங்களிலே குழி. கை கால்களிலே படை, அதைமாற்ற சந்தனம் பூசிக்கொண்டிருந்தார். உடலோ உலகில் உழன்றதால் இளேத்துப்போயிருந்தது, அதன்மீது பளபளப்பான பட்டு, சரிகைப்போர்வைகள் அவருக்கு! இந்த இலட்சணத்திலே காசநோய்! எனக்கு முன்பு அவருக்குப் படுக்கையறைப் பதுமைகளாக இருந்துவிட்டு பரந்தாமன் திருவடி நிழலே அடைந்த பத்தினிமார் மூவர். நான் நாலாந்தாரம் அவருக்கு! அவரிடம் பணம் இருந்தது, ஏழ்மையில் நெளிந்துக்கொண்டு நானிருந்தேன், கிடாபோல் வளர்ந்தவளே எவனுக்காவது பிடித்துக்கட்டி வைக்காமலிருக்கலாமோ என்று கேட்க ஊரிலே பல பித்தர்கள் இருந்தனர். எத்தகைய பொருத்தமும், தட்சணே தந்தால் சரியாக இருக்கிறதெனக்கூறும் சோதிடர் சிலர் இருந்

தனர். உலகிலே எது இல்லை? பளபளப்பான தோலைப் போர்த்துக் கொண்டிருக்கும் பாம்பு இல்லையா! எப்படியோ ஒன்று என்கழுத்தில் தாலி ஏறிற்று, அவர் முகத்திலே களை உண்டாயிற்று. வீடோ, மாடோ, குறைச்சலான விலைக்குக் கிடைத்துவிட்டால் மகிழும் முதலாளிபோல், அவர் என்னைப் பூரிப்போடு பார்ப்பார். என் இளமை, அழகு, யாவும் அவருக்குத் தானே சொந்தம். இவ்வளவு லலிதமான பொருளை மிக மலிவாக வாங்கிவிட்டோமே என்ற சந்தோஷம் அந்த வியாபாரிக்கு! பூரிப்பான வைர மோதிரத்தைத் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்துக்கொள்ளும் டம்பக்காரன்போல், அவர், நான் போகும்போதும் வரும் போதும், என்னைப்பார்த்துப் பார்த்துக்களிப்பார். அவருக்கு ஆனந்தந்தான்! மூன்று மனைவிகள் இறந்ததும், இத்தகைய 'முத்து' எனக்குக் கிடைக்கவேண்டி இருந்ததால்தான் என்றுகூடச் சொன்னார்.

எனக்குத் திருமணம் நடந்தது திவ்யமான நாளாம்! மங்களமான முகூர்த்தமாம்! மங்களத்தின் இலட்சணம் மறு மாதமே தெரிந்துவிட்டது. கழனியைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வரச்சென்ற கணபதிசாஸ்திரிகள் - என் கணவர்—கால்வழுக்கிக் கீழேவிழுந்து, சிலநாட்கள் படுக்கையில் இருந்துவிட்டு, பரலோகப் பிராப்தியானார். நான் விதவையானேன். சகுனத் தடையானேன். சமுதாயத்தின் சனியனானேன். பெற்றோரின் கண்களில் நீர் வழியும்படியான நிலைபெற்றேன். தீ மிதித்தவள் போல் தங்கை காந்தா திகில் அடையக்கூடிய உருவைப் பெற்றேன். என் இளமையும் எழிலும் போகவில்லை. என் கண்ணொளி போகவில்லை. நான் அபலையானேன். ஆனால் அழகியாகத்தான் இருந்தேன். தாலி இழந்தேன், ஆனால்

சாய்ந்த தளிர் போலிருந்தேனேயன்றி சரகாக இல்லை. குங்குமமிழந்தேன். ஆனால் பொட்டிடாத என் நெற்றியும் பொலிவுடன்தான் இருந்தது. பார்சிக் காரிகள் பொட்டிடுவதில்லை நம்ம காந்தாவின் முகம் அவாளுடையதைப் போலவே இருக்கிறதென்று அக்கம் பக்கத்தில் பேசுவார்கள். வாடாத பூவாக இருந்தேன், ஆனால் விஷவாடை உள்ள மலர் என்று உலகம் என்னைக்கருதிற்று. அது என்னுடைய குற்றமா? எனக்கு மணம் செய்வித்து விடவேண்டும் என்று துடித்தவர்கள் இன்று எனக்குத் துணையாகவா இருந்தார்கள்? ஏதோ அவள் எழுத்து என்று கூறிவிட்டு, என்ன செய்யலாம் கொடுத்துவைக்காதவள் என்று கூறிவிட்டு, அவரவர்கள் காரியத்தை அவரவர்கள் கவனிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

உலகினிடம் வெறுப்பு உண்டாக எனக்கு இந்த ஒருசம்பவம் போதாதா? ஒழுங்காக, நாணயமாக, நாலுபேருக்குப் பயந்து நடந்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கூறுகிறார்களே அதை நான் ஏன் பொருட்படுத்தவேண்டும்? என்னை இந்த உலகம் ஒழுங்காகவா நடத்திற்று? சாகப்போகும் கிழவனுக்குச் சல்லாபக் கருவியாக்கிற்று. இது ஒழுங்குதானா? என் இளமை அவனுக்குப் பலியிடப்பட்டது. நியாயமா அந்தச் செயல்? அவன் இறந்ததும் நான் இருந்தும் இறந்தவளாக வேண்டும் என்று உலகம் கட்டளையிட்டது. நீதியாகுமா? உலகத்திலே கொடுமைக்கு ஆளான நான், நன்றி செலுத்தி நல்லவளாக வாழவேண்டுமாமே! நல்லவள் என்றால் என்ன பொருள்? நாதனையிழந்த நாரி, வாழ்வை இழந்து வாடுவது தானா? என்வாழ்வு, என் பொருள் அல்லவா? அதனை, இறந்த என் கணவருடன் சேர்த்துவைத்துக் கொளுத்தினார்களே அதையும் நான் சகித்துக் கொள்ளவேண்டுமாம். எத்தனை

எத்தனையோ விதவைகளின் விதியை எனக்கு உதாரணம் காட்டினார்கள்.

"ஜாக்ரதை! சர்வ ஜாக்ரதையாக இருக்கவேண்டும். நாலுபேர் எதிரே வரவிடாதீர்கள். காலமோ கெட்டுப்போச்சு பெண்ணோ சிறுசு. மூக்கும் முழியும் சுத்தமாக, அச்சுப் பதுமைபோல் இருக்கிறது. தப்பித்தவறி ஏதேனும் நேர்ந்து விட்டால் தலைமுறை தலைமுறைக்கும் கெட்ட பெயர் நீங்காது." என்று என் பெற்றோருக்கு உறவினர் புத்திமதி கூறலாயினர். வெந்த புண்ணிலே வேலிட்டனர். நாங்களோ ஏழைகள், என்ன சொன்னாலும் தலையை அசைக்கத்தானே வேண்டும் செல்வவான் வீட்டிலே சென்று இதுபோல் சொன்னால், நாக்கைத் துண்டிப்பார்கள். ஏழை குமாஸ்தா விடம் உறவினருக்கு என்ன பயம்? எல்லாம் உனது நன்மைக்குத்தான் என்று ஒரே வார்த்தையிலே முடித்துவிடு கிறார்கள். "காந்தா நல்லவதான், இருந்தாலும் அறியாதவள் பாரும்! கொஞ்சம் கண்காணிப்பாகத்தான் இருக்கவேண்டும்" என்றுறைத்தனர் அப்பாவிடம். எவ்வளவு அக்கரை பாருங்கள்! எங்கள் ஏழ்மையைக்கண்டு உதவி செய்ய யாரும் முன்வரவில்லை. எனக்குத் தக்கவனைத் தேடித்தர ஒருவரும் வரவில்லை, என்வாழ்வு கொள்ளைபோவதைத் தடுக்க யாரும் வரவில்லை, எல்லாம் முடிந்து, நான் விதவை யாகினதும், என் விதவைத் தன்மையைக் கெட்டுப்போகாமல் பார்த்துக் கொள்ளும்படி எச்சரிக்கை செய்ய, உபதேசிக்க உற்றார் வந்தனர். அவர்களுக்கிருந்த கவலை யெல்லாம் குலப் பெருமைக்குப் பங்கம் வரக்கூடாது என்பதுதான்! என்னைப் பற்றி அவர்களுக்குக் கவலையில்லை. எனக்கு வீடே ஜெயில்! அப்பா அம்மா காவலாளிகள். உறவினர், போலீஸ்.

ஊரார் தண்டனை தரும் நீதிபதிகள். இது உலகம் எனக்கு உண்டாக்கிவைத்த ஏற்பாடு. இதற்காகவா நான் பிறந்தேன் ?

விதவைகள் உலகில் நான் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த போதுதான் மிராசுதாரர் வேதகிரி முதலியாரை அடிக்கடி கண்டேன். மரம் பழுத்தால் வௌவால் வருமென்பார்களே அதுபோல் அவர் எங்கள் வீடு வரத் தொடங்கினர். அவர் பெரும் பணக்காரர், அவரிடந்தானே அப்பாவுக்கு உத்தியோகம். அதைக் கொண்டுதானே எங்கள் ஜீவனம் நடக்கிறது. அடிக்கடி அப்பாவிடம் முதலியார் வந்து பேசத் தொடங்கியதும், எல்லோருக்குமே சந்தேகமே பிறந்தது. கூப்பிட்ட நேரத்துக்கு ஓடோடிப்போய், இட்ட வேலையைச் செய்ய அப்பா சித்தமாக இருக்கும்போது. மிராசுதார், எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து வந்து வலியப்பேசுவதென்றால் அது ஊராருக்கே ஆச்சரியமாகத்தானே இருக்கும். என் கணவன் எனக்களித்த தாலியையும் நான் இழந்துவிட்டேன், அவரால் எனக்குக் கிடைத்தது வேறெதுவுமில்லை. அவருடைய சொத்து, முதல் தாரத்துப் பிள்ளைகளுக்குப் போய்விட்டது. ஜீவனம்சத்துக்கு வழக்குத் தொடுக்கவேண்டுமென்றார்கள். பணம் ஏது? வக்கீலுக்குக் கொடுக்கக் காசு இருந்தால், அதை வயற்றுக்குக் கொடுப்போமே நாங்கள். என் கலியாணம் எனக்கு அளித்தது, ஒன்றுமில்லை, விதவைக் கோலந்தான் மிச்சமாயிற்று.

அடிக்கடி அழுது சிவந்த என் கண்கள், செந்தாமரை போல் வேதகிரி முதலியாருக்குத் தோன்றிற்று போலும், அதற்கு நானா ஜவாப்தாரி! என்மனதில் வேண்டுமானால் நான்

'கெட்ட' எண்ணங்களைக் கொள்ளாமற் பார்த்துக்கொள்ள முடியும். பிறர்மனதை நான் அப்படி இப்படி அசையாதே என்று எப்படி அடக்க முடியும்? பிறர் கெட்ட எண்ணங் கொண்டால், அதற்கு நான் என்ன செய்வது? என் கண்ணைக் கட்டுப்படுத்தி விட்டேன், வேதகிரி முதலியாரின் கண்களை நான் என்ன செய்ய முடியும் ? அவரது பார்வையும் பேச்சும், அவரது உள்ளத்தை வெளிப்படுத்திற்று. தெரிந்து கொண்டேன், திடுக்கிட்டேன், ஆனல் என்னல் என்ன செய்ய முடியும்; புலிமுன் மான் போரிட முடியுமா............?

"மகா பொல்லாத ஊர், சாமி இது"

"ஏன்? என்ன விசேஷம்?"

விசேஷமென்ன இருக்கு? வீண்வம்பளப்புதான். வாய்க்கு பூட்டா சாவியா ?

என்ன சொல்லுகிறீர்கள் ? எனக்கொன்றும் விளங்க வில்லையே ?

ஏன்சாமி அந்த வயற்றெறிச்சலைக் கேட்கிறீர்கள், நல்லது கெட்டது தெரிந்து கொள்ளத் தெரியாத நாய்கள் ஏதேதோ வம்புந்தும்பும் பேசுகின்றனவாம்.

யார் பேசறு ? எதைக்குறித்துப் பேசுகிறு ? விளங்கச் சொல்லுங்கள் கேட்போம்.

நான் இங்கே, ஏதோ சத்விஷயம் பேசிவிட்டுப்போக வருகிறேன் பாருங்கள், அதைப்பற்றி ஊரார் தாறுமாருகப்

பேசுகிறார்களாம். எனக்கொன்றும் தலைபோய்விடாது. நேற்றுதான் கேள்விப்பட்டேன். மனசு துடித்துவிட்டது. நம்ம காந்தா இருக்கே, அதுக்கும் எனக்கும் ஏதோ நடப்பதாகப் பேசுதாம் நாய்கள்...........

சிவ! சிவ! தங்கள் வாயாலே அதைச் சொல்ல வேண்டாம் மகாபாபம்! தோஷம்! அத்தகைய பேச்சு சொன்னவா நிச்சயம் அழிந்து போயிடுவா.

இல்லைசாமி! இதுகளுக்கு எவ்வளவு நெஞ்சழுத்தம் பாருங்கள். என்னடா ஒரு குடும்பத்தின் பேரை இப்படிக் கெடுக்கிறோமே என்று கொஞ்சமாவது ஈவு இரக்கம், நீதி நாணயம் இருக்கிறதா? கண்ணாலே கண்டால்கூட இந்த மாதிரி விஷயங்களை, விவேகிகள் வெளியே சொல்லமாட்டார்கள், இங்கே பார்த்தா, ஒண்ணுமில்லை, நான் ஒரு பாவத்தையும் அறிந்தவனல்ல, ஏதோபொழுது போக்காக வருகிறேன், பேசுகிறேன், போகிறேன். இதற்கு இப்படி வம்பளப்பு நடக்கிறது இந்த ஊரிலே. கேட்டது முதல் என்மனசு சரிப்படவேயில்லை. வரக்கூடாது என்று நினைச்சேன் முதலிலே. வராமல்போனா, ஓஹோ, விஷயம் வெளியிலே தெரிந்துவிட்டதென்று முதலியார் இப்போது போகவில்லை என்று பேசுமே இந்த ஜனங்கள் என்று யோசித்து, பிறகு வந்தேன். நான் போய்வருகிறேன் சாமி. பசங்கள் சௌக்கியந்தானே?

மிராசுதாரருக்கும் அப்பாவுக்கும் ஒருநாள் இதுபோல் பேச்சு நடந்தது. ஊரார்மீது பழிபோட்டு, மெதுவாகத் தமது கருத்தைத் தெரிவித்த தந்திரப்பேச்சு இது. ஊரார் வம்பளக்கவுமில்லை, கதை கட்டவுமில்லை, மிராசுதாரர் வேண்டு

மென்றே இப்படி ஒரு புகார்செய்து வைப்போம், என்று செய்தார். நன்ருகத் தெரிந்தது, ஆனல் நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும்? ஊரார் வம்பளக்கிறதாகச் சொல்கிறீர்களே, நீங்கள் இனித் தயவு செய்து இங்கே வரவேண்டாம் என்று அப்பா, மிராசுதாரரிடம் கூறமுடியுமா? கூறினல் அந்த ஆள் கோபித்துக்கொண்டு, அவ்வளவு அலட்சியமா உனக்கு என்று வைவாரே. வேலே போய்விடுமே. பிறகு பிழைப்புக்கு என்ன செய்வது?

ஒரு இரவு, அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் நடந்த சம்பாஷணை எங்கள் வாழ்வு எவ்வளவு வேதனைக்குழியில் விழுந்துவிட்டது என்பதைக் காட்டிற்று.

"விஷயம் விபரீதமாகி விட்டதே தெரியுமோ" என்று பேச்சை ஆரம்பித்தார் அப்பா.

"என்ன சொல்லுங்கோ? என்ன விபரீதம்" என்று அம்மா அச்சத்துடன் கேட்டாள்.

"மிராசுதாரர் ...." என்று இழுத்தார்ப்போல் மெதுவாகச் சொன்னுர் அப்பா.

அம்மா பதைத்து "மிராசுதாருக்கு என்ன?" என்று கேட்டாள்.

"அவனுக்கு என்ன? கல்லுப்பிள்ளையார் போலிருக்கான். மெதுவாகப் பேசடி, அவள் காதிலே விழப்போகிறது. மிராசுதாரன் நம்ம குடியைக் கெடுத்துவிடுவான் போலிருக்கு.

காந்தாமீது கண்வைத்து விட்டான். இன்று காலையிலே, அவன் தைரியம் என்னிடம் சொல்லுகிறுன், ஏன்சாமி நம்ம வீட்டிலே காந்தா இருந்தா, எவ்வளவு செல்வமாகவாழும் தெரியுமோ என்று. வயறு எறிகிறது, இனி அரைக்ஷணம் இந்த ஊரிலே இருக்கப்படாது" என்ருர் அப்பா.

அம்மா, "ஐயோ தெய்வமே அனியாயக்காரன் அழிந்து போக. அம்பிகே! நீதாண்டியம்மா துணை" என்று கூறி அழுதார்கள். அப்பா சமாதானங் கூறினுர்கள். வயோதிகப் பருவத்திலே அவர்கள் பாபம் என்னுல் வதைகிறுர்கள். நான் குடும்பத்துக்குச் சுமை மட்டுமல்ல, அவர்கள் வயற்றுக்கே பெருந்தீ! நான் அபலை மட்டுமல்ல, அபாயக்குறி !!

கடன்பட்டநெஞ்சம் கலங்காதிருக்குமா ! என் அப்பா ஓர் பஞ்சைப்பிராமணன். அவர் பிழைக்குமிடமோ, காமாந்த காரரின் கொலுமண்டபம். அவனே என்னைப் பெறவேண்டு மென்று ஏதேதோ சூழ்ச்சிசெய்த வண்ணம் இருந்தான். அவனுடைய உப்பைத்தின்று வளரும் நாங்கள், அவனை என்ன செய்ய முடியும்? அவனை விரோதித்துக்கொள்ளவும் முடியாது, இணங்குவதோ கூடாது. இந்நிலையில் தவித்தோம். ஆசைகொண்ட அவன், நான் அந்தணகுலமென்ருே விதவை யென்ருே, கருதுவானு? மேலும் காலம் எப்படிப்பட்டது! பிருமணர்களிடம் பயபக்தியுடன் இருந்ததுபோய், வெறுப் புடன் மக்கள் வாழும் காலம். ஆகவே மிராசுதாரர், நாளாக வாக, தமது எண்ணத்தை, ஜாடைமாடையாகக் காட்டிக் கொண்டே வந்தார். நான் தெரிந்தும் தெரியாதவள்போல் நடந்து கொண்டேன். எங்கள் வீட்டுக்கு மிராசுதாரர் வேதகிரி முதலியார் வருகிறபோது, எனக்கு அடிவயறு பகீர்

என்றாகிவிடும். என்னை இணங்கச் செய்ய இந்தமுறை பலிக் காததுகண்ட மிராசுதாரர், வறுமையை ஏவி எங்களை வாட்டி, சரணடையச் செய்யத் துணிந்துவிட்டார். சில்லறைக் கடன் காரர்களைத் தூண்டிவிட்டார். அவர்கள் அப்பாமீது படை எடுத்தார்கள். பல்லைக் காட்டினார், இல்லைபோ என்றார், கடன் கொடுத்தவர்கள், கண்டிக்கலாயினர் கோர்ட்டுக்கு அப்பா போக நேரிட்டது. கடன் தொல்லையுடன் அப்பாவுக்கு உடலிலும் தொல்லை ஏற்பட்டுவிட்டது. கிடைக்கிற சம்பளத் திலே பகுதி, பழய கடனைத்தீர்க்கச் சரியாகிவிடும். சாப் பாட்டுக்கே சனியன் பிடித்துக்கொண்டது. சாந்தா புஷ்பவதி யானாள். அப்பா காய்ச்சலில் விழுந்தார். ஒரு மாதமாக வேலைக்குப் போகவில்லை. எங்கள் நிலைமை எப்படி இருக்கு மென்பதை ஈவு இரக்கமுள்ளவர்கள் சற்றுயோசித்துப் பாருங் கள். கடன்காரர் தொல்லை, காய்ச்சல், வருமானம் பூஜ்யம், வாட்டம், இவைகள் போதாதா ஒருவரைச் சித்திரவதை செய்ய. புண்ணில் வேலிடுவது போல, அடிக்கடி வேதகிரி வருவார், "ஐயருக்குக் காய்ச்சல் எப்படி இருக்கிறது?" என்று விசாரிப்பார். மிராசுதாரர் வந்து போகும்போ தெல்லாம், "காந்தா! என்ன சொல்கிறாய்? இந்த வறுமையை ஓட்டும் வல்லமை எனக்கிருக்கிறது, என்னை வசீகரிக்கும் அழகும் இளமையும் உன்னிடம் இருக்கிறது. பரஸ்பரம் உதவிசெய்து கொள்வோம். சம்மதமா?" என்று என்னைக் கேட்பதுபோலிருக்கும் அவருடைய பார்வை.

அப்பாவை, மதனபள்ளி ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனால்தான் பிழைப்பார் என்று டாக்டர் முடிவாகக் கூறிவிட்டார். அம்மாவின் கண்களில் நீர் தாரை தாரையாகப் பெருகிற்று. மஞ்சளும் குங்குமமும் போகுமே,

மக்கள் தெருவில் திண்டாடுமே, நான் என்னசெய்வேன் ஜெக தீஸ்வரீ! என்று அம்மா அழுதார்கள். ஜெகதீஸ்வரிக்கு இந்தக் கஷ்டம் எப்படித் தெரியும்! அவள் வாழ்கிருள், வாட்டம் வருத்தமின்றி!

மதனபள்ளிக்குப் போகவேண்டுமாம். மதனனின் பள்ளிக்கு நான் வர இசைந்தால் எவ்வளவு பணம் வேண்டு மானுலும் தர மிராசுதாரர் இருக்கிருர். அப்பாவின் சாவைத் தடுக்க வேண்டுமானுல், நான் மிராசுதாரருக்குச் சரசக்கருவி யாகவேண்டும். ஆனுல் அஃதுநேரிட்டால், உலகம் பழிக்காதோ! அப்பாவின் மானம் பறிபோகுமே. குடும்பக்கீர்த்தியும் குலப் பெருமையும் என்ன கதியாவது. வறுமையைவிரட்ட, நான் விபசாரத்தை உதவிக்குக் கூப்பிடவேண்டிய நிலே நேரிட்டது. என் மனம் அந்த நிலேயில் எவ்வளவு பாடுபட்டிருக்கும். நான் சொன்னுல் யார் நம்புவார்கள். பாய்ந்தோடிவரும் புலியைக் கண்டு பயந்து, பாழுங்கிணற்றில் குதித்தாவது உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வோம் என்று எண்ணுவதில்லேயா? வறுமை என்னே வதைக்கிறது, அதனே நான் வதைக்க வேண்டுமானுல், மிராசுதாரரின் வைப்பாட்டியாக இசைய வேண்டும்.

அப்பா படுக்கையில் புரளுவதும், அம்மா கண்களேக் கசக்கிக்கொள்வதும், சாந்தா திகைத்துக் கிடப்பதும், என் மனக்கண்களிலே சதா தாண்டவமாடின. விபரீத எண்ணங்கள் என் மனதிலே உதித்தன.

"காந்தா! அடி, முட்டாளே! தானுகவருகிற சீதேவியைக் காலால் உதைத்துத் தள்ளாதே"

"வேண்டாமடி காந்தா! பாபக்ருத்யம் செய்யாதே. ஏழேழு ஜென்மத்துக்கும் விடாது. கெட்ட எண்ணங் கொள்ளாதே. கடவுள் தண்டிப்பார்."

"அவர் யார் உன்னைத் தண்டிக்க! உன் கஷ்டத்தைப் போக்க இதுவரை அவர் என்ன உதவி செய்தார்? சீச்சி! பைத்தியக்காரி, பணம் இல்லே கையிலே, படுக்கையிலே அப்பா சாகக்கிடக்கிறார், அடுப்பிலே காளான் பூத்திருக்கிறது. உலகிலே பணம் படைத்தவர்கள் உல்லாசமாக வாழுகிறார்கள். நீ வறுமையால் உருக்குலைந்து போகிறாய். உன் அப்பா பிழைக்கவும், குடும்பம் நடக்கவும், நீ வாழவும், மிராசுதாரர் மார்க்கம் காட்டுகிறார். அதைப்பாரடி! பார்த்துப்பிழை"

"பணத்துக்காக உன் மானத்தை இழக்காதே"

"மானம் வேறே தொங்குகிறதா உனக்கு! உலகிலே உண்ணச்சரியான உணவின்றி, வாழவழியின்றி இருப்பதனால், மானம் போகவில்லையா? சுத்தத் தரித்திரம், அன்னக்காவடி, நித்தியப்பட்டினி, என்று இப்போது உலகம் உன் குடும்பத்தைத் தூற்றுகிறதல்லவா? கடன்காரன், கேட்கிறானே, வெட்கம், மானம் சூடு சொரணை இல்லையா, வயற்றுக்கு என்ன தின்கிறீர்கள், என்று. மானம் இருக்கிறதா அந்த நேரத்திலே. உன் குடும்பத்தை யாரடி மதிக்கிறார்கள்? பணமில்லை என்றால் பிணந்தானே!"

"ஏழையாக இருக்கலாம். சகித்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் விபசாரம் செய்து வாழ்க்கையை நடத்துவது என்றால் உலகம் வெறுக்கும்"

"உலகம் வெறுக்குமா? பேஷ்! பேஷ்! காந்தா! இப்போது உலகம் உங்கள் குடும்பத்திடம் பட்சம் வைத்திருக்கிறதா? உலகம் உங்களிடம் ஆசை கொண்டால், இப்ப ஏனடி, உண்ணவும் வழியின்றி கிடக்கிறீர்கள். உலகமாம், உலகம்! எந்த உலகத்தைப்பற்றி உளறுகிறாய்? புத்தகங்களிலே படிக்கிறாயே அந்த உலகமா! பைத்தியமே! அதுவேறு. உண்மை உலகம் வேறு! ஏழைகளின் உலகமே தனிரகம்! அதனை ஏறெடுத்துப்பார்க்காது பணக்கார உலகம். பணக்கார உலகத்தின் மீது படை எடுத்துச்செல். உன் அழகையும் இளமையையும் அம்புகளாகக்கொள். மிராசுதாரர் வில்லாக வளைவார். உன் மனம் போனபடி, அம்புகளைப்பணக்கார உலகில் பறக்கவிடு. அப்போது அந்த உலகம் உன் காலடியில் வந்து விழும். செய்துபார்."

"காதைப் பொத்திக் கொள்ளடி காந்தா! அத்தகைய பேச்சைக் காதால் கேட்பதும் தோஷம். பணத்தைக்கண்டு மயங்காதே. அது ஒரு பிசாசு!"

"பணமா, பிசாசு? அந்தப் பிசாசு தானடி உலகிலே பூஜிக்கப்படுகிறது. அதன் கடாட்சம் இருப்பவர்களைத்தான். பூர்வ புண்ணியவசத்தால், நிம்மதியாக, செல்வமாக, குபேர சம்பத்துடன் வாழுகிறார்கள், என்று உலகம் துதிக்கிறது; அதன் சக்தி அபாரம்! உனக்குத் தெரியாதா? அனுபவமில்லையா? இதோ உன் அப்பாவைப்பார். அவர் சாவதும், பிழைப்பதும், அந்தப் பிசாசைப் பொறுத்துத்தானே இருக்கிறது?"

"ஆமாம்! ஆனாலும்..."

என் மனதிலே, இந்தச் சொற்போர் நடந்தபடி இருந்தது. சாதாரண காந்தாவுக்கும் சஞ்சலப்படும் காந்தாவுக்கும் இந்தச் சம்பாஷணை நடந்து வந்தது.

அப்பா ஈனக்குரலுடன் இருமும் வேளையிலும், அம்மா விம்மும் வேளையிலும், தங்கை சாந்தா தன் முந்தானையால் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்ளும்போதும், காசுதரா விட்டால் மருந்து கிடையாது என்று டாக்டர் கண்டிப்பாகக் கூறும்போதும், "காந்தா! இன்னமுமா யோசிக்கிறாய்?" என்று ஒரு குரல், என் செவியிற் கேட்கும். "ஜாக்ரதை காந்தா! உன் கற்பை இழக்காதே" என்று மற்றோர் குரல் கூறும்.

குடும்பத்திலே வேதனை, அப்பாவின் உடலிலே வேதனை, என்மனதிலும் வேதனை. இந்தச்சோதனையில் நான் தத்தளித்தேன். உலகிலே, வழக்கப்படி காரியங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. என் மனதிலே எரிமலை இருப்பதுபற்றி யாருக்கு என்ன கவலை! எங்கள் கஷ்டத்தை நிவர்த்திக்க ஒருவரும் முன் வரவில்லை, கண்ணாடியைக்காண நேரிடும் போது, "ஆமாம்! காந்தா! பார்த்தாயா? நீ எவ்வளவு இளையவள். நல்ல முகவெட்டு, அழகு ததும்புகிறது. ஆனால் அசடே! எவ்வளவு அவதிக்கு ஆளாயிருக்கிறாய். ஏன் இந்தச் சிறையிலே கிடக்கிறாய்? வா வெளியே! உன்னை வரவேற்க மிராசுதாரர் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்று காந்தா, நம்பர் இரண்டு கூறுவாள்" காந்தா, நம்பர் ஒன்று, "வேண்டாம்! விநாசகாலே: விபரீதபுத்தி" என்று எச்சரிக்கை செய்வாள். இந்த இரு காந்தாக்களின் போராட்டம் இடைவிடாது நடந்தது. இறுதியில், வறுமையால் வாடிய காந்தா,

காந்தா நம்பர் ஒன்று, வாழவேண்டுமென்று ஆசைகொண்ட காந்தாவிடம், இரண்டாம் நம்பர் காந்தாவிடம், தோற்றுத் தான் போனாள்! மிராசுதாரர் அப்பாவை, மதனபள்ளிக்கு அனுப்பினார். அவருக்கு இல்லாத அக்கரையா! விஷயம், அப்பாவுக்குத் தெரியாதபடி மூடிவைத்தேன். ஊராரின் வாயை மூட முடியுமா? அம்மாவின் கண்ணீர் பெருகிற்று, "தலையிலே இடிவிழுந்ததேடி பாவி" என்று அம்மா, வைதார்கள் நான் பழய காந்தா என்று எண்ணிக் கொண்டு! மிராசுதாரரின் மடியில் விழுந்த எனக்கு, அம்மாவின் அழுகை பற்றியக்கவலை உண்டாகவில்லை. நான் ஆயிரந்தடவை அழுதிருக்கிறேன் முன்பு! அப்பா பிழைத்துக் கொள்வார் அது போதும் என்று இருந்தேன். ஆனால், அப்பா மதனப்பள்ளியிலேயே இறந்துவிட்டார். அம்மா பூவையும் குங்குமத்தையும் இழந்தார்கள். நானோ! அழுதேன், புரண்டேன், அலறினேன். பிறகு, கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டேன். புதிதாக எனக்குக் கிடைத்த பூவும் குங்குமமும் பெற்றுக்கொண்டு, புது உலகில் வசிக்கப் புறப்பட்டேன்.

மிராசுதாரரின் ஏற்பாட்டின்படி நான், வீட்டை விட்டு வெளிஏறி, தனிபங்களாவில் வசிக்கலானேன். நான் வாழுவதுடன், என் உதவியைக் கொண்டு அம்மாவும் தங்கையும் வாழலாம். பணம்தர நான் தயாராக இருந்தேன். அம்மா ஒரு காசு கூட அந்த விபசாரியிடமிருந்து பெறமாட்டேன் என்று கூறிவிட்டார்கள். அம்மாவுக்குத் தெரியாது நான் எப்படி, எப்படி, குடும்பத்துக்கு உதவி செய்தேன் என்பது. ஏலம் போன வீட்டை மீட்டேன். என்பேருக்கு விலைக்கு வாங்கினேன். தம்பிக்கு அதை உயில் எழுதி வைத்தேன். குடும்பவீடு மூழ்கி, வேறுகைக்குப் போக விடுவேனோ?

குடும்பம் நடத்த என்னிடம் பணம் வாங்க அம்மா மறுத்து விட்டார்கள். ஆனால் நான் மாதா மாதம் பல அற நிலையங்களின் பெயர்வைத்துப் பணம் அனுப்பிக் கொண்டே இருந்தேன். அதுமட்டுமா? ஒரு தந்திரமான ஏற்பாடு செய்தேன். அம்மாவுக்கு விஷயமே தெரியாது.

அம்மாவுக்கு ஒரு தம்பி உண்டு. சுத்த தத்தாரி. நாங்கள் கஷ்டப்பட்ட காலத்திலே கண்ணெடுத்தும் பார்த்ததில்லை. நான் மிராசுதாரரிடம் "சிநேகமான" பிறகு, என்னை அண்டினான். அவன், அந்த உலகத்து ஆசாமி. அவன் மூலம் பணம் அனுப்புவேன். அவன் தான் கஷ்டப்பட்டு சம்பாதித்து தமக்கையின் கஷ்டத்துக்கு உதவுவதாகக் கூறி அம்மாவை ஏய்த்து வந்தான். இந்தத் தாராள தபால்சேவகன் உத்தியோகத்துக்குத் தக்க சம்பளம் தந்தும் வந்தேன். என்னிடம் பணமாஇல்லை! பணம் என் பாதத்தைத்தொட்டு முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. மிராசுதாரரின் "மோகனாங்கி" ஆன பிறகு பணமே எனக்குப் பரிவாரம். உல்லாச உலகில் நுழைந்தேன். என் ஏற்பாட்டின்படி, சாந்தாவுக்கு சங்கீத வாத்தியார் அமர்த்தப்பட்டார். அம்மா, தன் தம்பியின் கருணைப் பிரவாகம் இது என்று எண்ணினார்கள். சாந்தாவின் குரல் குயில் போன்றது வெகு விரைவிலே நல்ல பாடகியானாள், என் செல்வாக்கை உபயோகித்தேன். ரேடியோவிலே, சாந்தாவுக்கு, மாதத்திலே மூன்று நான்குமுறை "சான்ஸ்" கிடைக்க ஆரம்பித்தது. குடும்பக் கஷ்டத்தைத் தீர்க்க சாந்தாவின் சங்கீதம் உதவிற்று. ஆனால் அந்த சங்கீதத்தைப் பயன்படும்படி செய்தவள் யார்? அம்மாவுக்கு அது தெரியாது. சாந்தாவுக்கு ஜாடைமாடையாகத் தெரியும்.

மண்டையை உருக்கும் வெயிலில் இருந்துவிட்டு, குளிர்ந்த சோலைக்குள் போய் உட்கார்ந்தால், எப்படி இருக்கும்! வாழ்க்கை எனக்கு, அத்தகையதாயிற்று. உலகம் ஒரு நாள், ஒருவாரம், ஒருமாதம், ஏதோ உளறிற்று. அதுவும் என் எதிரில் அல்ல! பிறகு, என்னைப்பற்றிப் பேசுவதையும் விட்டுவிட்டது. நான் குடிபுகுந்த குதூகலம் நிறைந்த புதுஉலகமோ என்னைக் கைலாகு கொடுத்து வரவேற்று, அந்த உலகின் அழகைக்காணச் சொல்லிற்று. இவ்வளவு இன்பம் இருக்க, இவைகளை விட்டு, வீண்காலந் தள்ளினேன். மிராசுதார், வாங்கின மோரிஸ் மைனர்காரில், டிரைவர் துரைசாமி 40-மைல் வேகத்திலே ஓட்ட, மிராசுதார் என் தோள்மீது கையைப்போட்டபடி, இன்று தாராசசாங்கம் நாடகம் போகலாமா, என்று, கேட்கும்போதுதான் ஆகட்டும், நாடகத்திலே உட்காரும்போது, என் வைரத்தோடும் தொங்கட்டமும், ஒளி விட, சிவந்த என் அதரத்தைப் பிளந்து கொண்டு, நகைப்பு ஒளி தரவும், அதைக்கண்டு, "குஷி ஆட்கள்" கண்ணை என்பக்கம் திருப்பிப் பூசை செய்யும் போது தானுகட்டும், டே! ராமா! டீபோட எவ்வளவுநேரம், என்று நான் அதட்ட, "வந்தேனம்மா" என்று பணிந்து கூறிக்கொண்டு சமயல்காரன் வரும்போதுதான் ஆகட்டும், இந்தப் புதுமோஸ்தர் நிலக்கண்ணாடி பீரோ, இந்த ஹாலிலே ரம்மியமாக இருக்கிறது என்று நண்பர்கள் புகழக் கேட்கும் போது தானுட்டும், சுராஜ்மல் கம்பெனியார், புதுமோஸ்தர் நகைகளை அனுப்பிவைக்கும்போது தானுகட்டும், நான் ஆனந்தம், அடையாமல் இருக்கமுடியுமா. இவ்வளவுதானு! என் புன்சிரிப்புக்கு மிராசுதாரர், ஏங்கிக்கிடப்பார். எனக்குத் தலைவலி என்ருல் அவருக்கு மனவலி. டாக்டர்கள் இரண்டு மூன்றுபேர் வந்துவிட வேண்டும். எனக்கு என்னதேவை

என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்து, குறிப்பறிந்து நடப்பதே அவருக்கு வேலை. அவர் என் மனம் மகிழ்ந்தால்தான், மனோகரமாக வாழமுடியும் என்று கருதினார். "பெட்ரோல் போடாத மேட்டார் ஓடுமா? அதுபோல், குஷியில்லாத குட்டியைக் கொண்டு எப்படிக் காலந்தள்ளுவது? குட்டிக்குக் குஷிபிறக்க வேண்டுமானால், என்ன வேண்டுமோ அதை வர வழைத்துத் தரத்தானே வேண்டும்" என்று மிராசுதாரர், கூறுவார். அது நான் நுழைந்த புதுஉலகின் சட்டம். என் அழகுக்கு அவர் அடிமை. அந்த அழகு வளர வளர அவரது அடிமைத்தனம் வளரும். ஆகவே என் அழகை அதிகரிக்கச் செய்வதிலே எனக்கு அக்கறை பிறந்ததிலே ஆச்சரியம் என்ன? என்னுடைய "பாஷன்" தான் "மாடல்" ஆகிவிட்டது, "ஜாலிகர்ல்" என்பது எனக்குப் புது உலகம் தந்தபட்டம், "லக்கிபெலோ" என்று மிராசுதாரரைப் பாராட்டுவார்கள். எவ்வளவு வறுமையில் வாடினேனோ, அவ்வளவு செல்வத்தில் புரண்டேன். தரித்திர நாராயணியாக இருந்த நான் தளுக்குச் சுந்தரியானேன். விசாரம் பஞ்சாய்ப் பறந்தது. பொன்குடத்துக்குப் பொட்டிட வேண்டுமா என்பார்கள் பழமொழி ஆனால் பொன்குடம் மெருகு பூசாது இருந்தால் எப்படி இருக்கும்? நான் வறுமையில் இருக்கும் போது அழகாகத்தான் காணப்பட்டேன். ஆனால் என் முகத்திலே ஒருவித சோகம், கண்களிலே பசிக்குறி காணப் பட்டு வந்தது. புதுஉலகில், கிடைத்த மெருகு, என் அழகை அதிகரிக்கச் செய்தது. மேகத்தைவிட்டு வெளியேறிய நிலவு, எப்படி இருக்கிறது. வறுமையைவிட்டு நீங்கி வெளிவந்த என் வசிகரமும் அப்படியே இருந்தது. என் புது வாழ்க்கை யில், நான் வாழ்வின் மதுரபானத்தை மனங்கொண்டமட்டும் பருகினேன், பரவசமானேன். எங்கள் அப்பாவை விரட்டிய

மிராசுதாரர், என் விழியைத் தன்வழியாகக் கொண்டு, என் பேச்சை வேதமாகக்கொண்டு, என் மடியைத் தேவலோகம் எனப்புகன்று, என் சரசத்தை, எதிர்நோக்கிக் கிடக்கும் போது, நானே பெருமையும் அடைந்ததுண்டு. பணம், என் கையில் புரளும்போது, பூரித்தேன். வசீகர வாழ்விலே, வேகமாகப்புகுந்தேன், ஆழமாக நுழைந்தேன், ஆனந்தவல்லி யானேன். உலகம், உயிரோடு என்னை முன்பு வாட்டிக் கொண்டு இருந்தது. இப்போது? என் ஏவலாளியாயிற்று! இந்த நேரத்தில் என் அழகில் சொக்கி மிராசுதாரர் கிடக்கவும், மிராசுதாரருக்குக் கிடைத்தவள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லையே என்று வேறுபல குட்டிக் குபேரர்கள் ஏங்கவும், ஆறு ஆண்டு கள் வாழ்ந்தேன். அமிர்தசாகரத்தில் ஆறு ஆண்டு மூழ்கிக் கிடந்தேன். மிராசுதாரர், எனக்கு அலாவுதீனின் தீபமானர். சோதிமயமான வாழ்வு வாழ்ந்தேன். ஊரார், அதாவது நான் முன்பு வசித்துக்கொண்டிருந்த உலகில், யார் என்ன பேசிக் கொண்டார்களோ தெரியாது. அதனை கவனிக்க எனக்கு நேரமில்லை. விதவிதமாகச் சிங்காரித்துக்கொள்ளவும், வகை வகையான களியாட்டங்களில் ஈடுபடவும், பலபல பக்தர் களுக்குத் "தரிசனம்" தரவும், பலபேர் தவமிருந்தும் வரம் பெருது திகைக்கக் கண்டு நகைக்கவும், நேரம் இருந்ததே தவிர, அந்தப் பழைய உலகைப்பற்றி எண்ண நேரமேது! என் உல்லாச வாழ்வு உச்சநிலையில் இருக்கையில் ஓர் நாள், இந்தச் சமயத்தில் சோமு என்னைக் கண்டால் என்ன என்னுவான்? என்று ஒரு புதுமையான எண்ணம் தோன் றிற்று. அந்த எண்ணம் வளரவும் தொடங்கிற்று. சில நாட்கள் சென்றன. சோமு என்னைக் காணும் சம்பவம் நிகழ்ந்தது!

பசி கிடையாது! தூக்கம் கிடையாது! துக்கம் வராது!

நாரதரின் தம்பூரு. நந்தியின் மத்தளம். அரம்பை, ஊர்வசி யின் நடனம், காமதேனு, கற்பக விருட்சம், தங்கக்கோபுரம், பவளமாளிகை, பச்சைப் புற்றரை, சிங்கார நந்தவனம், பாரிசாத மணம், இன்னும் "தேவலோகத்தை" எப்படி எப்படியோ வர்ணிக்கிறார்கள். இவைகளைப்பெற, நாம் எதோ புண்ணியகாரியம் செய்ய வேண்டும். செய்தால் இத்தகைய உலகத்திலே போய்ச் சுகமாக வாழலாம். கெட்டகாரியம் செய்தால், அக்குனிக்குண்டம், அகன்றவாய்ப் பாம்பின் புற்று, நெருப்புச்சிலை, முள் பீப்பாய், செக்கு, செந்தேள், ஈட்டிமுனை, அரிவாள் நுனி, சம்மட்டி அடி, சக்கரம், என்று எதேதோ பயங்கரமான பொருள்கள் நிறைந்த நரக லோகத்திலே புகவேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள். என்னைக் கேட்டால், சொல்லுவேன், பணம் படைத்தவர்கள் புராணப் புரட்டர்கள் கூறும் தேவலோகத்தை, இங்கேயே அடைய முடியும். ஏழைகளுக்கு, உலகம், நரகவேதனையைத்தான் தருகிறது. உதகமண்டல உச்சியிலே வெப்பத்தை நீக்கிக் கொள்ள நாங்கள் போனபோது, "தேவலோகம்" எங்களை வரவேற்றது. நான் மகா கெட்டவள், விதவைக் கோலத்தை விட்டு, விபசாரியானேன் ஆகவே "நரகம்" எனக்கு வரும் என்று புராணீகர்கள் கூறுவார்கள். ஆனால், தேவலோகத்தில் நான் இருப்பது அவர்களுக்குத் தெரியுமோ! அழகிய பங்களா, அதை அடுத்துப் பூந்தோட்டம், அதிலே பலவர்ணப் பூக்கள், வானத்திலே மேகம் மோகன ரூபத்தில் உலவிற்று, பனிநீர் தெளிப்பது போன்ற சிறு தூறல், பட்டு விரித்தது போன்ற பாதை, மேனகை அரம்பையர் போன்ற மாதரின் சிரிப்பு, அருமையான சினிமா, ஆனந்தந் தரும் உண்டி வகைகள், ஆயாசத்தைப் போக்கும் கேளிக்கைகள், அடடா! உதக மண்டலத்தில் நான் கண்ட உல்லாசம், எனக்கு உச்சி முதல்

உள்ளங்கால் வரை புளகாங்கிதமாகத்தான் இருந்தது. இவ்வளவு சுவை வாழ்க்கையிலே இருக்கிறது. வாழ்வாவது மாயம், மண்ணுவது திண்ணம் உலகமே மாயை என்று கூறும் பேர்வழிகளும் இருக்கிறார்கள். யாருக்கு உலகம் மாயை! பணம் படைத்தவர்களுக்கா! சுத்த பைத்யக்காரத் தனமான பேச்சு. உலகம், அவர்களின் ஊஞ்சல்! அவர்கள் அதிலே சாய்ந்துக் கொண்டு, ஆடிச் சல்லாபிக்கிறார்கள். அதைக் கண்டு, இல்லாதவர்கள் எனக்கும் அங்கே இடங்கொடு என்று கேட்கத் தொடங்கினல் என்ன செய்வது என்று கிலிகொண்டு, தந்தரமாக, இந்த வேதாந்தத்தைப் போதித்து விட்டார்கள். சர்க்கரை டப்பியை குழந்தை எடுக்கபோனல், வீட்டிலே சொல்லவில்லையா, "அதைத் தொடாதே. அது மருந்து" என்று. குழந்தைகள் நம்பி விடவில்லையா. அது போல், உலகம் மாயை" என்ற பேச்சை, விஷயத்தை உணராதவரையில் கேட்டு நம்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதோ காய்கிற சூரியனையும் நாங்கள் ஏய்த்து விட்டோமே. பேப்பரில் படித்தோம் 110-டிகிரி, 108-டிகிரி, ஆறுபேர் மண்டை வெடித்துவிட்டது என்று வெய்யல் கொடுமையின் செய்திகளை. நாங்கள், சூரியனை அடங்கி ஒடுங்கி இருக்கும்படி செய்து விட்டோம். கொஞ்சநேரம் வந்து உலவட்டுமா என்று எங்கள் அனுமதியைக் கேட்டுக்கொண்டு சூரியன் வந்து போவதுபோல்தானே, உதகமண்டலத்திலே இருந்தது. கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் இங்ஙனம் நாங்கள் விருந்து தந்து கொண்டு, வேடிக்கையாகக் காலந்தள்ளிக் கொண்டிருந்தோம்.

பாம்பாக வந்தாண்டி அவன்
படுக்கையில் புரண்டாண்டி,
வேம்பென்று வெறுத்தேண்டி
பின்னல் வேதனைப் பட்டேண்டி

கண்ணன் செய்த கபடம்
என்னை மிக கலக்கி விட்டதடி
சொர்ண நிறமான பாம்பு
சொகு சாக ஆடு தென்றான்
கண்ணாலே காண்போம் என்றேன்
அது என் கன்னிப்பழம் தின்றதே

என்று, 'அல்லி' பாடினாள் என்பதாக என் வீட்டு வேலைக்காரப் பெண் எனக்கு, எங்கள் பங்களாத் தோட்டத்திலே பாடிக் கதை சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அந்தப் பெண் கூறிய கதையைக் கேட்டுக்கொண்டு நான் என் பிரியமுள்ள குச்சு நாய் டைகரின் முதுகைத் தடவிக்கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கும்போது, யாரோ என்னைப் பார்க்க வந்திருப்பதாக வேலைக்காரன் வந்து அழைத்தான். மிராசுதாரர், மைசூர் ரேசுக்குப் போய்விட்டார். ஆகவே நானே வீட்டுக் காரியத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். கூப்பிடுவது யார்? என்று தெரியவில்லையா என்று வேலைக்காரனைக் கேட்டேன். இல்லை என்றான். எப்படி இருக்கிறான்? எதற்குப் பார்க்க வேண்டுமாம்? யாரைப் பார்க்க வேண்டுமாம்? என்று கேட்டுக்கொண்டே உள்ளே போனேன். ஹாலில், ஒருவன் உட்கார்ந்து கொண்டு பேபரைப் படித்துக் கொண்டிருக்கக் கண்டேன். நேரே என் அறைக்குச் சென்று, அலங்காரம் ஏதாகிலும் குறைந்துவிட்டதா என்று கண்ணாடியில் பார்த்து விட்டு, ஹாலுக்குள் வந்தேன். உட்கார்ந்திருந்த மனிதன் எழுந்து நின்றான். இருவரும், வாய்பிளக்க நின்றோம். என் எதிரில் நின்றவர் சோமு! எதிர்பாராத சந்திப்பு! ஒரே விநாடியில் என் மனதில், பல ஆண்டுகளாகப் படிந்திருந்த நினைவுகள் தோன்றி, என் உள்ளத்தை ஒரு விநாடியில் குலுக்கிவிட்டன. நான் ஆச்சரியப்பட்டது போலவே சோமு

வுக்கும் இருந்திருக்கும். சோமுவும், ஆச்சரியத்தால், அசைவற்று, பேச்சற்று நின்றான். சோமு நான் அங்கு இருப்பதை அறிந்து வரவில்லை, நானும் வந்திருப்பது சோமு என்று எண்ண இடமே இல்லை. சோமு புதிதாக வந்துள்ள மோட்டார் தேவைப் படுமா? இல்லையானால் பழய காருக்கு, புது சாமான் தேவையா? என்று விசாரித்து வியாபாரம் செய்யவே அங்கு வந்தான் எனப் பிறகு தெரிந்தது. நீயோ மோட்டார் கம்பெனியின் ஏஜண்ட் வேலையில் சோமு இருப்பது எனக்கு எப்படித் தெரியும்? பங்களாக்கள் தோறும் சென்று, மோட்டார் வியாபாரத்துக்கு ஆர்டர் சேகரிக்கும் வழக்கப்படி, எங்கள் பங்களாவுக்கு சோமு வந்தான். நல்ல கிராக்கி கிடைக்கும் என்று எண்ணித்தான் உள்ளே நுழைந்து இருப்பான். ஆமாம்! நல்ல கிராக்கியாகத்தான் கிடைத்தது.

"யாரது, காந்தாவா? என்று சோமு ஆச்சரியத்துடன், ஆவலுடன் கேட்டார். 'ஆமாம்' என்று நான் கூறவில்லை. கூறுவானேன். அவருக்குத் தெரியவில்லையா என்ன! "அடையாளமே தெரியவில்லையே." என்றார் சோமு. அவர் கூடத்தான் மாறியிருந்தார். யார்தான் மாறாதிருக்கிறார்கள். எது மாறாது இருக்கிறது கேட்டார், சம்பிரதாயப்படி. ஆகவே அதற்கும் நான் பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. "காந்தா, ஏன் பேசமாட்டேனென்கிறாய்" என்று கேட்டார் சோமு. பேச வேண்டுமாமே நான். என்னிடம் பேச அவருக்கு அவ்வளவு ஆசையா. அதை மட்டந்தட்ட வேண்டுமல்லவா? என் அளவுகடந்த ஆசையை அடியோடு அழித்தவர்தானே சோமு.

"உன்னைக் கண்டு நான் எவ்வளவு களிப்படைகிறேன்

எவ்வளவு ஆவலோடு பேசுகிறேன். நீ, என்னிடம் பேசவும் பிரியப்படவில்லையே. என்னைப் பார்க்க, பேச, உனக்கு இஷ்டமில்லையா" என்று சோமு, சற்றுச் சோகத்துடன் கேட்டார்.

சோகமா! என் எதிரிலே தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் தான் விடட்டுமே. எனக்கென்ன? என் கண்களைக்குளமாக்கிய கொடுமையை மறந்தேனே நான். "சரி! இவ்வளவு வெறுப்புடன் இருக்கும் உன்னிடம் நான் ஏனம்மா பேசவேண்டும். ஏதோ பாலியசினேகமாயிற்றே என்று பேசினேன். உனக்கு இப்போது புதுஅந்தஸ்த்து வந்துவிட்டது, பழயமனுஷ்யாள் பிடிக்கவில்லைபோல் இருக்கிறது, நான் வருகிறேன்" என்று வாட்டத்துடன் சோமு கூறினர்.

போகாதே கண்ணே! என்று கூறி, அவர் கையைப் பிடித்து இழுத்து மடியில் உட்காரவைத்துக் கொள்வேனு என்ன! போகிறேன் என்ருல், செய்யுங்கள் என்று தானே சொல்வேன். அவர் 'வாட்டம்' அவ்வளவு பெரிதா! நான் வாடிய வாட்டத்தை விடவா.?

நான் போய்வரட்டுமா? என்று மீண்டும் கேட்டார் சோமு.

ஸ்நானத்துக்கு வெந்நீர் தயாராயிற்று என்று அதே நேரத்தில், வேலையாள் சொன்னன். இதோ வருகிறேன் என்று அவனுக்குப் பதில் கூறிவிட்டு, செய்யுங்கள் என்று சோமுவுக்கும் பதில் கூறிவிட்டு, சோபாவை விட்டு எழுந்திருந்து, உள்ளே போனேன். டைகர் என்கூடவே வந்து

விட்டது. சோமுவிடம் நான் நடந்துகொண்டது தவறு என்கிறீர்களா?

* * * * * * * *

ஹலோ!

யாரது?

நான்தான் சோமு.

சரி.

இன்று மாலே தியேட்டருக்கு வருகிறீர்களா?

சொல்வதற்கில்லே.

சொல்லக்கூடாதா?

புரோகிராம் தெரியாது.

காந்தா! இவ்வளவு கடுமையாக இருக்காதே. என்னே நீ என்ன வென்று நினேத்துக் கொண்டிருக்கிருய்.?

என்னவென்று நினேத்துக்கொள்ள வேண்டும்?

என்னேச் சித்திரவதை செய்கிருய்.

அப்படியா?

ஆமாம்! ஆமாம்!

சரி! சரி!

டெலிபோனை வைத்து விட்டேன். சோமு, பதை பதைத்துக் கொண்டிருப்பார் அந்தப் பக்கத்திலே. படட்டும், படட்டும்! நான் சித்திரவதை செய்கிறேனும்.! ஏன் செய்யக் கூடாது!

இது டெலிபோன் மூலம் சோமு என்னிடம் சரசமாடிக் கண்ட பலன்! சோமுவுக்கு என்போக்கு, உள்ளேசுவாலையைக் கிளப்பிவிடுமல்லவா! கடைசியில் ஒரு நாள் வீட்டிற்கு வந்து வலியப் பேசத் தொடங்கினன்.

" காந்தா! என்னைச் சற்று நம்பு. நான், முன்பு செய்தது தவறு. உன்னை நான் கொடுமைப் படுத்தினேன். அதை மறந்துவிடு. இப்போது நான் மனமார நேசிக்கிறேன்.

நேசியுங்களேன். அதில் என்ன தப்பு.? யார் வேண்டாமென்றார்கள்.?

இவ்வளவு வெறுப்பாகப் பேசாதே காந்தா, வேலால் புண்ணைக் குத்துவது போல் இருக்கிறது.

என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறீர்.?

என்ன செய்வதா? என்மீது அந்தக் கடுமையான பார்வையைச் செலுத்தாதே. பழய காந்தாவாக இல்லையே நீ.

பழய காந்தாவும், புதுக் காந்தாவும், இது என்ன பித்தம்.?

பித்தந்தான். ஆனால் அதற்கு நீ தான் காரணம்.

நானா?

ஆமாம்! என்னை நீ இன்னமும் வாட்டாதே. நீ இனி இப்படியே நடந்து கொண்டால், நான் தற்கொலை செய்துக் கொள்வேன். அந்தக் காலத்தில், நீயாக என்னை மணம் செய்துக் கொள்ள விரும்பியபோது, நான் முட்டாள் தனமாக மறுத்துவிட்டேன். வாழ்வைப் பாழாக்கிக் கொண்டேன். உன்னை இங்கு கண்டது முதல், என் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை.

இது சகஜம். கொஞ்ச நாளில் சரியாகி விடும்.

காதகி, பாதகி, போக்கிரி என்று கூறிக்கொண்டே சோமு என் கன்னத்தில் அடித்தார். நான் கோபித்துக் கொள்ள வில்லை. சிரித்தேன். அவருடைய மனதில் எரியும் வேதனை யில் என் சிரிப்பு எண்ணெய் வார்த்தது போலிருந்தது. தலைகால் தெரியாமல், என்மீது மோகங் கொண்டு விட்டார். அவரது ஆசை நிறைவேறு முன்னம், அவர், எவ்வளவு பட வேண்டுமோ அவ்வளவும் பட்டுத்தான் ஆகவேண்டும். பழிவாங்காது விடக்கூடாது என்று தான் எனக்குத் தோன்றிற்று. அந்த எண்ணம் எனக்கு உண்டானதில் ஆச்சரியமுண்டா?

* * * * * * * *

"அஷ்டதரித்திரனுக்கு அதிர்ஷ்டம் வந்தால் அர்த்த ராத்திரியில் குடை பிடிப்பான் என்பதுபோல், கேவலம், சோற்றுக்கே வழியில்லாது இருந்தவள் ஜாதி ஆசாரத்தை விட்டு, குலத்தைக் கெடுத்துக்கொண்டு, எவனுடனே குலாவி வாழ்கிறுள். அவளுக்கு கர்வம் இல்லாமலா போகும்! ஆனல் இந்த வாழ்வு எத்தனை நாளைக்கு இருக்கமுடியும். மிராசு தாரரின் சினேகம் போனல், லாட்ரி அடிக்கவேண்டியதுதான். என்ன கர்வம்! எவ்வளவு அலட்சியம்! என்னைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளும்படி கடிதம் போட்டாளைய்யா அந்தக்குட்டி, இப்போது அவள் செய்கிற பிகுவும், பேசுகிறபேச்சும், எப்படி இருக்கிறது தெரியுமோ! அந்தக் கடிதம் கூட என்னிடம் இன்னமும் இருக்கிறது" என்று சோமு, கோபத்துடன், பங்களா தோட்டக்காரனிடம் கூறினராம். அவனைச்சந்தித்து என்னைப்பற்றி விசாரித்துவிட்டு, பிறகு, தமக்கிருக்கும் துக்கத்தை ஆற்றிக்கொள்ள ஆத்திரத்தோடு என்னைத்திட்டி இருக்கிறுர். தோட்டக்காரன், "ஐயா" விடம் சொல்லிவிட வேண்டும் என்றுன். நான் வேண்டாம் என்று தடுத்து விட்டேன். என்னைச் சோமு வைதது எனக்குக் கோபம் தரவில்லை. அந்தத்திட்டு சோமுவின் மனதிலே மூண்டு விட்ட ஆசையிலே தோன்றியது அல்லவா! நான் உதாசினமாக நடத்த நடத்த, அந்தத் தீ கொழுந்துவிட்டு எரியத்தானே எரியும். தீ எரியும்போது, வேதனை தாள மாட்டாது இப்படியெல்லாம் பேசிக்கொண்டுதான் இருக்கச் சொல்லும். என்னைச் சோமு, உதாசீனம் செய்தபோது என் துக்கத்தை தலையணையிலே நீராகப் பெருக்கித் தீர்த்துக் கொண்டேன். நான் பெண்பால். அவர் ஆண்பிள்ளை! ஆத்திரத்தைக் காட்டுகிறுர். காட்டட்டுமே! அது எனது வெற்றியைத்தானே வெளிப்படுத்திற்று. சபாஷ்! காந்தா,

என்று என்னை நானே பாராட்டியுங் கொண்டேன்.

நேரில் பேசிப் பயனில்லை. டெலிபோனில் பேசிப் பயனில்லை. கெஞ்சியும் கொஞ்சியும், மிரட்டியும் திட்டியும் எதனாலும் பலன் கிடைக்காமற் போயிற்று, ஆனால் சோமுவுக்கு வெகு வேகமாக வளர்ந்து, கொழுந்து விட்டெரிந்த தீ அணையுமா? எப்படியேனும் என்னை இணங்கச் செய்ய வேண்டுமென்று கருதி, மறுபடியும் ஒருநாள் வீடு வந்து பேசினான். அப்போது நான் "சிறந்த வேதாந்தியான நீர் கேவலம் காமாந்தகாரத்திலே மூழ்கலாமோ? எவ்வளவு படித்தவர். என்போன்ற கெட்டவளின் சகவாசம் ஆகுமா; வேண்டாம் சோமு, விட்டு விடு. நான் என்ன! என்னைவிட உன்மனைவி அழகு என்று கூறுகிறார்கள்" என்று நான், சோமுவுக்கு, புத்திமதி கூறத் தொடங்கினேன்.

"காந்தா! வேதாந்தமெல்லாம் போய் வெகு நாட்களாகி விட்டன. கையில் இருந்த காசில் பெரும்பகுதி, அந்த இழவுக்கே அழுது விட்டேன். கடைசியில், ஒரு பணக்காரப் பெண்ணை கலியாணம் செய்துக் கொண்டேன். ஆனால் வாழ்க்கையிலே ருசி இல்லை. உன்னைக் காண்பதற்கு முன்பும், நான் எத்தனையோ முறை உன்னைப்பற்றி எண்ணி எண்ணி ஏங்கியதுண்டு."

"அது எப்படி முடியும்?"

"ஏன் முடியாது? என்மீது உனக்கு ஆசை இல்லையா? நிச்சயமாகச் சொல் காந்தா. ஆசை இல்லை யென்றால், அடிக்கடி உன்னைக் கண்டு பேச அனுமதிப்பாயா? அன்று

உன்னைக் கன்னத்தில் அடித்ததைக் கூடப் பொறுத்துக் கொண்டாயே! தோட்டக்காரன் எதிரில் திட்டினேன். பிறகும் என்னிடம் சகஜமாகவே பேசுகிறாயே! இருப்பதை மறைக்காதே. என்மீது ஆசை உண்டு உனக்கு. முன்பு உன் ஆசையை நான் வீணாக்கினேன். இன்று நம்மிருவர் விருப்பமும் ஒன்று கலக்கட்டும்."

"அதுதானே முடியாது."

"ஏன் காந்தா முடியாது?"

"நான் வேறொருவரின் பொருள்! என்னை வறுமைப் பிணியிலிருந்து மீட்டு, உலகில் நிம்மதியாக வாழச் செய்யும் மிராசுதாரரின் வைப்பாட்டி. ஆமாம்! உமது மனைவியாக இருக்கத் தவம் கிடந்தேன். முடியவில்லை. வேறு ஒருவன் பெண்டானேன். அவன் விட்டுச் சென்றான். காட்டு ரோஜாவாக இருந்தேன். கவலையில் மூழ்கினேன், துக்கத் தில் துடித்தேன். கஷ்டத்தின்மேல் கஷ்டம் வந்தது. காப் பாற்றவோ ஆதரவு தரவோ, ஐயோ பாவம் என்று சொல்லவோ, யாரும் முன்வரவில்லை. குடும்பத் தொல்லை கொட்டிற்று. விஷம் தலைக்கேறிற்று. சோமு! நான் விப சாரியாக வேண்டிய நிலையும் வந்தது. நான் குலமாதாக, குடும்ப விளக்காக, உன் தர்மபத்தினியாக இருக்க அவா வினேன். இன்று உனது கண்களை மயக்கும் காமவல்லியாக இருக்கிறேன். பணம் படைத்த நீ, என்னை மணந்துகொள்ள மனமின்றி, கைவிட்டாய். வேறோர் பணக்காரப் பெண்ணை மணம் செய்து கொண்டாய். வாழ்க்கையிலே வசீகரம் இல்லை என்று இன்று வருத்தப்படுகிறாய். எற்பாரற்றுக்கிடந்த

ஏழையாகிய நான், விதவையாகி, வேதனைப் பட்டபோது எனக்கு வாழ்வு என்ற ஒன்று இருக்கமுடியுமா? என் இளமையையும், அழகையும், அன்பையும், ஆவியையும், உனக்கு அர்பணம் செய்ய நான் முன்வந்தேன். உன் காலடியிலே வைத்தேன். நீ உதைத்துத் தள்ளிஞய். இப்போது என்னை அடையவேண்டுமென்று அலைகிருய். என் மனம் அந்நாட்களில் பட்டபாடு என்ன என்பது உனக்குத் தெரியுமா? ஒரு பெண் தன் கூச்சத்தையும் விட்டு, தன்னைக் கலியாணம் செய்துக் கொள்ளும்படி, கடிதம் எழுதவும் துணிந்தாள் என்ருல் அவளுடைய விருப்பம் எவ்வளவு அதிகமாக இருந்திருக்கும் என்பதை எண்ணிப்பார்த்தாயா? பணக்காரக் குடும்பத்தவராக இருந்ததால், உமக்கு உள்ளம் என்ற ஒரு வஸ்து இருக்கும் என்பது கூடத் தெரியாது போயிற்று! பணம் குறையக்குறைய நீர், உமது வைராக்யத்தை விட்டுவிட்டு, ஒரு பெண்ணை மணந்துகொண்டீர். அன்று என்னை உதறித்தள்ளினீர். இன்று என்னைத் துரத்திக் கொண்டு வருகிறீர். ஆனல், உமது பிடிக்கு அகப்பட முடியாத உயரத்தில் நான் இருக்கிறேன்! எனக்கு இப்போது வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கவலை இல்லை. வேண்டியதைப் பெறப் பணம், ஏவல்புரிய ஆட்கள், சிங்கார மாளிகை, செல்வச் சாமான்கள், நகைகள், நாசூக்குகள், எல்லாம் காத்துக் கொண்டு கிடக்கின்றன. என் முகத்தைத் தனது "மோட்ச லோகம்" என்று கருதும் ஒரு சீமானின் ஆதரவில் நான் இப்போது இருக்கிறேன். நீ என்னைத் தொலைவில் நின்று, கண்டு, பெருமூச்செறியலாமே தவிர, அடைய முடியாது. நான் மாடியில் நிற்கிறேன். நீ படிக்கட்டில் நிற்கிருய்! நான் முன்பு அபலை. அப்போது ஆதரிக்க முன்வரவில்லை நீ. இப்போது நான் உன்னை ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா? மேலும்,

மிராசுதாரர் என்னுவது..................."

"அவன் மண்டையில் இடி விழட்டும் எனக்கென்ன?"

"உமக்கு ஒன்றுமில்லைதான், ஆனால் எனக்கு?"

"உனக்குப் பணத்தின்மீது அவ்வளவு பேராசையா பிடித்துவிட்டது?"

"பேராசை யல்ல! அதன் அருமையைத் தெரிந்துக் கொண்டேன். அடைந்துமிருக்கிறேன். அதை இழக்க மனம் வருமா?"

"பணந்தானு பெரிது?"

"சந்தேகம் என்ன? வாழ்க்கையில் பணம் பிரதானமாக இருக்கும் விதமாகத்தானே உலகம் இருக்கிறது. ஏழை யென்றும் பணக்காரரென்றும், இரு ஜாதிகள் உலகில் இல்லாமல், ஒரே ஜாதியாக இருந்தால், இந்த எண்ணம் எனக்கும் இராது, இந்தக் கேள்வியும் பிறந்திராது. பண மின்றி, எங்கள் குடும்பம் பாடுபட்டபோது, பணமா பெரிது என்று வேதாந்தம் பேசிக்கொண்டு, எங்களை யாரும் காப்பாற்ற முன்வரவில்லையே! பணம், எந்தவிதத்திலோ, என்னிடம் வந்த பிறகுதானே நான் பரிமளத்தோடு வாழ முடிந்தது" என்று கூறினேன். சோமு, தேம்பித் தேம்பி அழ ஆரம்பித்ததைக் கண்டேன். என்னால் அதற்குமேல் பிடிவாதம் செய்ய முடியவில்லை. ஆகவே நான் "அழாதே கண்ணே, நான் உன்னை அதிகமாகத்தான் வாட்டிவிட்டேன்.

இதோபார்! கொஞ்சம் சிரி! இன்னமும் ஏன் துக்கம்? இதோ போதுமா, இன்னொரு முத்தம் தரட்டுமா! ஆஹா! முகத்திலே இப்போதுதானே சந்தோஷம் தோன்றுகிறது, சோமு! இப்படி உன்னைத் தழுவிக்கொண்டு, கொஞ்சிக்குலவ நான் எவ்வளவு நாட்கள் எண்ணி எண்ணிக் கிடந்தேன் தெரியுமோ. வியர்வையைத் துடைத்துக்கொள். இதோ முந்தானையால் துடைத்துக்கொள். இனி உனக்கு நான் விருந்தாக இருப்பேன், பயப்படாதே. மிராசுதாரர் கண்களில் படக்கூடாது. விஷயம் அவர் காதுக்கு எட்டக் கூடாது. கொஞ்சம் இரகசியமாக இருக்கட்டும். ஆனால், நீ தான் என் ஆசைநாயகன், என் இன்பக் களஞ்சியம், என் உல்லாச புருஷன், என் உயிருக்குயிர், ஏன் இன்னமும் விம்முகிறாய் கண்ணே! இதோபார், இப்படி இருந்தால் நான் மறுபடியும் கோபித்துக் கொள்வேன், பார், பார், மடியிலே படுத்துக்கொண்டாயே, என் மடிதான் உனக்கு மஞ்சமா? என்று சோமுவிடம் கொஞ்சி விளையாடினேன். என்னிடம் தஞ்சமடைந்த சோமு, என் இதழ் சுவைத்தான், முத்த மீந்தான், இன்ப ஆற்றிலே நீந்தினோம். ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அடைய முடியாமற்போன சோமு, இன்று என்னிடம் அடைக்கலம் புகுந்துவிட்டான். அடிமை நம்பர் இரண்டு, என்று என் மனதிலே பதிவு செய்து கொண்டேன்.

சோமுவும் நானும், மிக்க சல்லாபத்தோடு சில நாட்களே உதகமண்டலத்தில் இருக்க முடிந்தது. மைசூர் ரேசுக்குச் சென்றிருந்த மிராசுதாரர் பலத்த நஷ்டத்துடன், உதகை வந்தார். சென்னைக்குப் பயணமானோம் சோமு, நியோ மோட்டார் கம்பெனியின் சென்னை ஆபீசுக்கு வேலையை மாற்றிக்கொண்டு சென்னை வந்து சேர இரண்டு மாதங்கள்

ஆயின. அதுவரை, எங்களின் இன்பக் கணைகளாகக் கடிதங்கள் இருந்தன. காதல் சுவை சொட்டச் சொட்டக் கடிதம் எழுதுவார் சோமு. நானும் என் மனமகிழ்ச்சியை அவருக்குத் தெரிவிப்பேன். இருவரும் ஆவலோடு ஒருவரை ஒருவர் ஆலிங்கனம் செய்துக் கொள்ளும் நாளும் வந்தது.

சோமுவின் வரலாற்றைக் கூற மறந்துவிட்டேனே. அடைந்த ஆனந்தத்தில் அதை மறந்தேன். என்னை வெறுத்து, வேதாந்தத்தைத் துணைக்கழைத்துக் கொண்டு தீர்த்த யாத்திரைக்குக் கிளம்பின சோமு, மோட்டார் ஏஜண்டாகி, மோகனாஸ்திரத்தால் தாக்கப்பட்டு என்னை வந்தடைவதற்கு முன்னால், பரம்பொருளை நாடி, பல பல குருமாரை அடுத்தாராம். வேதாந்தம், சித்தாந்தம் பயின்றாராம், பூசைகள் பலப்பல செய்தாராம். ஒவ்வொரு குருவும் ஒவ்வோர்வித மான வழிகாட்டினார்களாம் ஆண்டவனைக் காண. ஒவ்வொரு வழியும் ஒவ்வொரு ஆயிர ரூபாயை விழுங்கிற்றே யொழிய, ஆண்டவ தரிசனம், ஆலயத்தில் காண்பதோடு நின்றுவிட்டதாம். லோகமே மாயை, வாழ்வே அநித்தியம் என்று போதித்த குருமார்கள், ரொக்கத்தைப் பற்றி அக்கரை கொண்டதையும், ஒரு பூசாமுறையை மற்றோர் பூசா முறைக் காரர் குறைகூறுவதையும், ஒரு தத்துவத்தைக் குறைக்கூறி, மற்றோர் தத்துவத்தை ஒருவர் போதிப்பதையும், எல்லாத் தத்துவக்காரரும், பணத்தினிடம் மட்டும் பரமபக்தி கொண்டிருப்பதையும், சோமு தெரிந்துக்கொள்ள நெடுநாட்கள் பிடித்தனவாம். அனுமத் உபவாசிகளாம், மாகாளியைக் கூப்பிட்டபோது வரவழைக்கும் மகா மந்திரவாதிகளாம், தேவியை பிரசன்னமாக்கும் பேர்வழிகளாம், மற்றும் யாராரோ, சோமுவுக்கு இருந்த மதப்பித்தை சாக்காக

வைத்துகொண்ட மட்டில் கொள்ளையிட்டுக் கொழுத்தார்களாம். பணம் குறையக் குறைய, தாயின் திட்டு அதிகரித்ததாம். இவரின் புத்தியும் துலங்கிற்றும். பிறகுதான், வட நாட்டில் உள்ள ஒரு வக்கீலின் மகளை மணந்துக் கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தலானுர். தாயும் காலமாஞர்கள். பம்பாயில் மோட்டார் கம்பெனி ஒன்றில் வேலைக்கு அமர்ந்தார். அதன் உதகை பிரான்ச்சுக்கு, சீசனுக்காக, தன் மனைவியுடன் வந்திருந்தபோதுதான் என்னைக் கண்டார்.

சென்னையில் சோமு வந்தபிறகு, மிராசுதாரர் கண்களுக்குத் தெரியாதபடிதான் எங்கள் சந்திப்பும் சல்லாபமும் இருந்துவந்தன. ஆனல் நாங்கள் மிராசுதாரரின் கண்களை ஏய்த்தாமே தவிர, காதை அடைத்து வைக்க முடியுமா, ஊரின் வாயைத்தான் மூடமுடியுமா. மிராசுதாரர், அடிக்கடி என்னிடம் உறுமத் தொடங்கினர். சோமுவிடம் கூறும்போதெல்லாம், "கிடக்கிறன் தள்ளு நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்" என்று தைரிய மூட்டலானுர். மிராசுதாரர், என் மீது கொண்டிருந்த ஆசை, இந்த வதந்தியால் மட்டும் குறைந்துவிட்டதாகக் கூறுவதற்கில்லை. அவருடைய பொக்கிஷமும் வரண்டு வரத்தொடங்கிற்று. ஆகவே, சோமுவிடம் நான் காசு எதிர்பார்த்து நேசங்கொள்ளவில்லை என்ற போதிலும், அவராகப் பணம் தரும்போது வேண்டாமென்று கூறிவிட மனம் வரவில்லை. ருக்குவின் தோடும் தொங்கட்டமும், நோட்டும் ரூபாயுமாக மாறின. அவளது தங்கச் சங்கிலியும், தாழம்பூ வளையலும், என்னிடம் பண ரூபத்திலே வந்தன. இவைகளைச் சோமு கூறவில்லை. நான் கேள்விப்பட்டது. தனது மனைவியிடம் தொந்தரவு செய்து, நகைகளைக் கழற்றி விற்று எனக்குப் பணம் தருவதாகக் கூறச்

சோமு எப்படிச் சம்மதிப்பார். நான் கேட்கும்போதெல்லாம், இந்த மாதத்தில் கமிஷன் அதிகம் கிடைத்தது என்று பொய் கூறுவார். ருக்கு-அவரது மனைவி—நான் இருந்திருக்க வேண்டிய இடத்தில் வந்து நின்றவள்—நகைகளை மட்டுமா இழந்தாள், தன் நாயகனின் நேசத்தையே இழந்தாள். பாவம், கலங்கியிருப்பாள், கதறியிருப்பாள். நான் என்னசெய்வது? நான் வாழவேண்டுமானால், இதைக் கவனித்தாலா முடியும்? பிறர் அழ அழ, தான்வாழும் பேர்வழி உலகில் நான் ஒருவள் தானா? வட்டிக்கடைக்காரர்கள் வாழ்கிறார்களே, நான் மட்டும் ஏன் வீண் வேதாந்தம் படித்துப் பாழ்பட வேண்டும். ஒருவர் வாழ, மற்றொருவர் பாழாக வேண்டுமா என்று என்னைக் கேட்டால், கூடாது என்றுதான் சொல்லுவேன். ஆனால் நீ வாழ்வது அவ்விதமாக இருக்கிறதே. "ருக்கு தன் கணவனைப் பிரிந்து அழுகிறாளே, நகைகள் போய்விட்டன என்று நொந்துகொள்கிறாளே, சம்பளத்தைக்கூடச் சரியாகக் கொடுப்பதில்லை என்று சலித்துக்கொள்கிறாளே. அவளுடைய கஷ்டத்துக்கு நீ தானே காரணம். அவள் அழ அழ, நீ சிரித்துக் கொண்டு சிங்காரியாக வாழுகிறாயே தகுமா" என்று கேட்பீர்கள். நான் சொல்கிறேன், "தகாதுதான், ஆனால் என்னைக் கேட்கிறீர்களே, மற்றவர்களைக் கேட்பது தானே. பலருடைய சிங்கார வாழ்வு இவ்விதமாகத்தானே இருக்கிறது. என்னைப்போல் இன்பத்தை விற்பவரைத்தானே குறை கூறுகிறீர்கள். இதையும் கொடாது ஏய்த்துப் பிழைக்கும் பேர்வழிகள், ஏழைகளின் ஏமாளித்தனத்தைத் தமக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு சொகுசாக வாழுவோர் இல்லையா? இதோ, என் மிராசுதாரரின் வாழ்வு இன்பமயம், அவரது பண்ணையாள் பகல் பட்டினி. இதையும் கேளுங்கள். இத்தகைய முறையே கூடாது என்று சொல்லுங்கள்.

உலகத்தை ஒழுங்காக அமைத்துவிடுங்கள். நான் மட்டுமா? ஏய்த்துப் பிழைக்கும் எவருக்கும் இடமில்லாதபடி செய்து விடுங்கள். அது நல்லது என்பேன். என்னைமட்டும் கண்டித்து விட்டு, பிறரைச் சும்மா விட்டுவிடுவதென்றால், அது தகாது.

என்னுடைய டாம்பீக வாழ்வுக்கு ஏற்றவிதமாக நடந்து கொள்ள சோமு முயன்றதில் அபாரமான செலவு ஏற்பட்டுக் கொண்டே வந்தது. வேலையும் போயிற்று வேறுவேலைக்குச் செல்லவில்லை. தானே, யாரையோ பிடித்து, ஒரு மோட்டார் ஏஜன்சி எடுத்தார். அதற்கு, பாக்கி இருந்த நகைகள் அடகு. பாவம்! தனது நிலையை மட்டும் என்னிடம் காட்டிக்கொள்வதில்லை. சோமு மட்டுமா? மிராசுதாரரே சற்று அடங்கிக் கிடந்தார். அவருக்கும் வறட்சி. ஆகவே, சோமு விஷயமாக கண்டுங் காணாது இருந்துவிட்டார். இவ்விதமாகவே மூன்றாண்டுகளுக்கு மேல் நடந்து வந்தது.

சோமு, என் ஆசை நாயகனாக இருக்க வேண்டிச், சூதும் வஞ்சனையும், பொய்யும் நிறைந்த நடத்தைகளைச் செய்து வந்து, அதிக பழக்கமாகி விட்டது. என் பழக்கம் அதிகமாகவாகப், புளிப்பேற்பட்டு விட்டது. யாரோ லிலி என்ற ஆங்கிலோ இந்திய லேடியாம். வயது அவனைவிட அதிகமாகவே இருக்கும். அவளைப் பிடித்துக் கொண்டு ஆடத் தொடங்கினான். என் காதுக்கு இது முதன் முதல் எட்டிய போது, நான் கண்டித்தேன். இனி என் வீட்டு வாயற்படி ஏறக்கூடாது என்றேன், "இல்லைக் கண்ணே! வியாபார சம்பந்தமாக அவளிடம் பழகினேன். உன்னை நான் விடுவேனா, மறப்பேனா," என்று கொஞ்சினான். ஆனால் காரியம் மிஞ்சிக்கொண்டே வந்தது. சோமுவின் நடத்தையை

மிராசுதாரரே எனக்கு எடுத்துக்கூறி, எச்சரித்து வந்தார். சோமுவின் கெட்ட குணம் தெரிந்தால், நான் அவனை விட்டு விடுவேன், தனக்கே முழுச்சொந்தம் ஏற்படும் என்று மிராசுதாரர் எண்ணினார்.

"காந்தா! கைசலிக்காதுதானே உனக்கு நான் பணம் கொடுத்தேன். கடைசியில் துரோகம் தானே செய்தாய்"

"துரோகமென்ன செய்தேன். நமது குடும்பச் செலவுக்கு ஏற்றபடி உம்மால் பணம் தர முடியவில்லை. ஏதோ பாலிய சினேகமாயிற்றே என்று சோமுவைக் கேட்டேன். அவர் ஏதோ கொடுத்து வருகிறார். அதனால் தானே காலந்தள்ள முடிகிறது. உமது வருவாய் குறைந்து விட்டது என்பதற்காக எந்தச்செலவைக் குறைத்துக்கொள்ள முடிகிறது ?"

"முடியுமா ? முடியாதுதான் ! பிறந்ததுமுதல் பணத்திலேயே புரண்டவள்"

"போதும் நிறுத்துங்கள். பிறக்கும்போது யாரும் தங்கக் கவசத்தோடு, பிறப்பதில்லை. கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு தான் இருந்தேன். உம்மை யார், என்னை இழுத்து இப்படி செலவிட்டுவாழும் வாழ்க்கையில் கொண்டுவரச்சொன்னது?"

"சரியான கேள்வி."

"நன்றாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவள், திடீரென்று எப்படி வாழ்க்கையை மாற்றிக்கொள்வது. நாலுபேர் கை

தட்டிக் கேலிசெய்ய மாட்டார்களா? உங்களுக்குத்தானே அது கேவலம். மிராசுதாரர்பாடு தீர்ந்துவிட்டது, காந்தா பாடு காய்ந்துவிட்டது என்று கூறுவார்களே. அந்தக்குறை வராமல் பார்த்துக் கொள்கிறேனே யொழிய எனக்கென்ன உம்மீது ஆசை குறைந்துவிட்டதா? சோமுமீது ஆசை புரண்டோடுகிறதா?"

"ஆசை இல்லாமல்தானா, அவன் பேருக்கு உயில் எழுதியிருக்கிறாய்?"

"உயில் எழுதினேனா?" நானா?

"உயிலென்றால் உயிலேதானா? உன்பேருக்கு 20000 ரூபாய்க்கு இன்ஷியூர் செய்திருக்கிறாயே, அது நீ இறந்துவிட்டால் அவனுக்குத்தானே போய்ச் சேரவேண்டுமென்று எழுதியிருக்கிறாய்."

"அப்பா! அதையா சொன்னீர்கள். அதற்குப் பணம் அவரே கட்டுகிறார். வந்தால் அவரே எடுத்துக்கொள்கிறார். நமக்கு என்ன அதிலே நஷ்டம்?"

"ரொம்ப நியாயந்தான்"

'சரி! சரி! பேச்சை நிறுத்தும். என் இஷ்டம்'

"ஆமாம்! உன் இஷ்டந்தான், உன் இஷ்டப்படிதான் காரியம் நடக்கிறது. நடக்கட்டும், நீ அவனை நம்பிக்கொண்டு இரு. அவன் லிலியை இழுத்துக்கொண்டு திரியட்டும்."

லிலியோடாவது திரியட்டும், ரோசோடாவது அலையட்டும், எனக்கென்ன? நான் எப்படி அவரைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். நான் உன்னைப் பிரிய இசைகிறேனு? அதுபோல் அவருக்கும் நான் மட்டும் போதவில்லை. அலையட்டுமே."

"அலையட்டும், தொலையட்டும், உன் உயிரையும் போக்கட்டும், எனக்கென்ன ?"

"என் உயிரைப் போக்கத்தான் நீங்கள் உதித்தீர்களே, அவர் ஏன் போக்குகிறுர்."

"ஏனு? உன் உயிர்போனுல் எனக்கா 20,000 ரூபாய் வரப்போகிறது!" என்று மிராசுதாரர் கேட்டார். இந்தச் சம்பாஷணை எனக்குச் சஞ்சலத்தையும் திகிலையும் உண்டாக்கிற்று. என் உயிருக்கே ஆபத்து வருமோ என்று அஞ்சினேன்.

மிராசுதாரருக்கும் எனக்கும் நடந்த காரமான பேச்சிலே என்னிடம் கடைசியாக அவர் கூறிய வார்த்தை என் மனதில் பெருந் திகிலைக் கிளப்பிவிட்டது. ஒருவேளை, பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டுக்கொண்டு சோமு........சீச்சி, என்மீது அவருக்கு எவ்வளவு பிரியம், என்பொருட்டு எவ்வளவு சொத்துப் போயிற்று. ருக்குவைக்கூட மறந்தார். அவர் கேவலம் பணத்துக்காக என் உயிரைப் போக்குவாரா? சே! ஒருக்காலும் செய்யமாட்டார். ஆமாம்! என்மீது ஆசையிருந்தால், ஏன் அந்த ஆங்கிலோ இந்திய மாதைக் கட்டி அழுகிறுர். இது ஒரு பேச்சாகுமா? ஏதோ ஆண்பிள்ளைதானே, அவளிடம் ஒரு மயக்கம். அதற்காக என்னைக் கொல்லத் துணிவாரா?

ஒருக்காலும் இல்லை. மிராசுதாரர் வீணாக மிரட்டுகிறார் என்று நானே எண்ணிக்கொண்டேன். ஒருவிதமான பயம் என் மனதில் புகுந்துவிட்டது. மருண்ட கண்ணுக்கு இருண்ட இடமெங்கும் பேய் என்பார்களே, அதுபோல, எனக்குச் சோமுவின் பேச்சும் நடத்தையும், வரவரத் திகிலைக் கிளப்ப ஆரம்பித்தது. சந்தேகம் பலமாகிவிட்டது முதல், நான் சற்றுச் ஜாக்கிரதையாகவே நடந்துகொண்டு வந்தேன். லிலி யின் நடவடிக்கைகளையும் கவனித்துவந்து கூற ஏற்பாடு செய்து வைத்தேன். மிகவும் சீர்குலைந்த என் வாழ்வில் செந்தேன்போல் வந்து சேர்ந்தார் என்று சோமுவை நான் எண்ணியதுபோய், எந்த நேரத்தில் என்ன ஆபத்து வருமோ என்று அஞ்சத் தொடங்கினேன். ஆனால், சோமு எப்போதும் போலவே என்னிடம் பிரியமாகவே நடந்து வந்தார். ருக்குவைக்கூடத் தாய் வீட்டுக்கு அனுப்பி விட்டார்.

திடீரென்று ஒருதினம், ருக்கு இறந்துவிட்டதாகத் தந்தி வந்தது. சோமுவும் ஊருக்குச் சென்று, இரண்டு வாரங்கள் கழித்துச் சென்னைக்குத் திரும்பினார். திரும்பியவர் மனைவி இறந்ததற்காகத் தேம்பி அழவில்லை. துளியும் துக்கங் காட்டவில்லை. ஆனால் என் ஆச்சரியத்தையும் பயத்தையும் கிளப்பிவிட்டது அதுவல்ல. சோமுவிடம் பணம் தாராளமாக நடமாடத் தொடங்கிற்று. பணம் ஏது? என்று விசாரித் தேன். ருக்கு 5000 ரூபாய்க்கு இன்ஷ்யூர் செய்யப்பட்ட செய்தி கிடைத்தது. ருக்கு இறந்தால், பணம் கணவனுக்கு என்று இன்ஷியூர் இருந்ததாம். ருக்கு இறக்கவில்லை. கொல்லப்பட்டாள், என்று உடனே எனக்குத் தோன்றிற்று. பணத்துக்காக, மெள்ள மெள்ளக் கொல்லும் ஏதோ ஒருவகை

விஷத்தைக் கொடுத்துச் சோமு தன் சொந்த மனைவியைக் கொன்றுவிட்டான் என்று மிராசுதாரர் கூறினர். சுத்த அபாண்டப் பழி என்று மிராசுதாரரிடம் நான் வாதிட்டேன். ஆனால் என்மனதில், மிராசுதாரர் கூறியதே உண்மை என்று தோன்றிற்று. இயற்கையாக மரணமடைவதுபோல், ஏதோ சூது செய்து தான் சோமு, ருக்குவைக் குற்றுயிராக்கித் தாய் வீட்டுக்கு அனுப்பினன் என்று தீர்மானித்தேன். ஆனல் சோமுவை நான் எப்படிக் கேட்பது.?

இன்ஷூர் கம்பெனிக்கு எழுதி, நான் இறந்தால் சோமுவுக்குப் பணம் போய்ச்சேர வேண்டும் என்பதை மாற்றிவிட்டால், என் உயிருக்கு ஆபத்து இராதல்லவா? அதுவே நல்லயோசனை. என் பெயருக்கும் எழுதவேண்டாம், உன் தங்கை பேருக்கு எழுதிவிடு என்று மிராசுதாரர் கூறினர். இதைச் செய்யத்தான் சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். சோமுவுக்குச் சந்தேகம் வராதவிதத்திலே காரியத்தை நடத்த எண்ணினேன். ஏனெனில், நான் உயிரையும் இழக்க விரும்பவில்லை, சோமுவையும், இழக்க விரும்பவில்லை. இன்ஷூர் விஷயத்தில் நான் அவசரப்பட்டு ஏதாகிலும் செய்தால், சோமு கோபித்துக் கொண்டு, என் சினேகமே வேண்டாமென்று கூறிவிடுவார். அல்லது, பணம் இல்லாமற் போனல் போகிறது என்று, பழிதீர்க்க என்னைக் கொல்ல முயன்ருல் என்ன செய்வது என்று பலவிதமான பயம் பிடித்துக் கொண்டது. சோமுவின் பக்கத்தில் படுத்துத் தூங்கப் பயந்தேன். அவன் கொண்டுவரும் சிற்றுண்டி, அவன் அனுப்பும் டானிக் இவைகளைக்கூட உபயோகிப்பதில்லை, எதிலே என்ன விஷம் கலந்திருக்குமோ என்று பயமாகவே இருந்தது.

பயங்கொண்ட எனக்குச் சோமு, பழயபடி தீர்த்த யாத்திரை போனல் என்ன? அவனுக்கு இன்பமூட்டும் என்னை, அவனல் வாழ்க்கையை வளைத்துக்கொண்டு விபசாரி யான என்னை—விபசாரியாகியும் அவனுக்கு விருந்தான என்னைக் கொன்று பணம்பெற எண்ணிடும் பேர்வழி தீர்த்த யாத்திரைக்குத் தானு போகவேண்டும், பரலோக யாத்திரைக்குப் போனல்தான் என்ன? என்னிடம் ஆசைபோய், என் பணத்தை எவளோ ஒரு சட்டைக்காரிக்குக் கொடுக்கத் துணிந்த பிறகு, சோமு இறந்தால் என்ன? அவனைக் கொன்ருல்தான் என்ன? என்று கோபம் உண்டாயிற்று.

இந்தச் சமயத்தில் எங்கள் வீட்டு வேலைக்காரியின் சிறு பெண் இறந்துவிட்டது. நோய்நொடி ஒன்றுமில்லை. குழந்தை இறந்த செய்தியைக் கூறிய வேலைக்காரி மூலம், ஒரு பயங்கர மான உண்மை வெளியாயிற்று. அதாவது, சோமு என்னைக் கொல்ல ஏற்கனவே ஏற்பாடு செய்துவிட்டான் என்பது.

அவன் தரும் தின்பண்டங்களை நான் தின்ருததால், எனக்கு விஷமூட்டச், சோமு, விசித்திரமான முறையைக் கையாண்டான். அது என்னைக் கொல்வதற்குப் பதிலாக, வேலைக்காரப் பெண்ணைக் கொன்றுவிட்டது.

ஒரு நாள், சோமு, எனக்கு ஜ வ் வா து டப்பி ஒன்று வாங்கிக்கொண்டுவந்து கொடுத்தான். புருவத்துக்கு ஜவ்வாது கலந்தமை பூசிக்கொள்வது வழக்கம். நான் மறந்தாற்போல், அந்த டப்பியை எங்கோ வைத்துவிட்டேன். அது காணுமற் போய்விட்டது. அது வேலைக்காரப் பெண்ணிடம் அகப்பட்ட தாம். அதைத்தான் அந்தப் பெண் பிரதிதினமும் புருவத்

துக்குப் பூசிக்கொண்டே வந்தாள். அது மெள்ள மெள்ள அவள் உயிரைப் போக்கும் விஷம் கலந்த ஜவ்வாது. அந்தப் பெண் குழந்தையின் அழகை வர்ணித்த வேலைக்காரி, என் ஜவ்வாது டப்பியை எடுத்துச் சென்று பூசிக்கொண்டு வந்த செய்தியைக் கூறினாள். அதைக் கேட்டதும் எனக்கு என்னமோ சந்தேகம் தோன்றிற்று. அந்த டப்பியை எடுத்து வரச் சொல்லி மிச்சமிருந்த ஜவ்வாதை ஒரு டாக்டரிடம் அனுப்பிச் சோதிக்கச்செய்ததில், அதில் ஒருவகையான விஷம் கலந்திருந்ததைக் கூறினார். இன்னமும் சும்மா இருக்க என் மனம் இடந்தருமா? ஜவ்வாதில், விஷமிட்டு என்னைக் கொல்லத் துணிந்தானே, பாதகன், என்று என் மனம் பதறிற்று. எவ்வளவு உறவாடினேன். கடைசியில் எவ்வளவு துரோக சிந்தனை கொண்டான் சோமு. என் உயிரைக் குடித்துவிட்டு, அவன் விலியுடன் கொஞ்சிக்குலவிக் கொண்டிருக்க விடுவேனா? அவன், எனக்குப் பயனற்றுப் போனான், ஆகவே அவன் இனி எனக்குத் தேவையில்லை. பயனற்றுப் போனதுடன், என் உயிருக்கு உலைவைக்கவும் துணிந்தான், ஆகவே அவன் உலகில் இருக்கவும் விடக்கூடாது என்று தீர்மானித்தேன். என் ஆசையை மறக்க அவன் துணிந்த போது அவனிடம் நான் என் பாசம் காட்டவேண்டும்? அவன் என்னைக் கொல்லா முன்பு நானே அவனைக் கொல்வது என்று துணிந்தேன்.

கொலைநடந்த இரவு — மிராசுதாரர் என்னிடம் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்தார். அது விலிவீட்டு பட்லரிடமிருந்து பெற்ற கடிதம். அதில் ஆங்கிலத்தில் இருந்ததை அவர் படித்து விளக்கினார். ரோஜா புஷ்பத்தில், திராவகரூபமான விஷத்தைத் தெளித்து, எனக்குத் தருவதென்றும், அது

உயிரைப் போக்கிவிடுமென்றும், பணம் விரைவில் கிடைக்குமென்றும், சோமு லிலிக்கு கடிதத்தில் எழுதியிருந்தான். பணம் பெறுமல், வரவேண்டாம் என்று லிலி கடுமையான உத்திரவிட்டதால், சோமு ரோஜா புஷ்பத்தில் விஷமிட்டு என்னைக் கொல்ல 'பிளான்' போட்டுவிட்டான். லிலி குடித்து மயங்கியிருந்த வேளையில், பட்ளர், இக்கடிதத்தையும், சோமு எழுதிய வேறு பல கடிதங்களையும் எடுத்துவந்து மிராசுதாரரிடம் கொடுத்தான். அவன், மிராசுப் பண்ணையில் ஒரு காலத்தில் வேலைபார்த்தவன்.

இந்தக் கடிதத்தைக் கண்டதும், என்னையுமறியாமல், கண்களில் நீர் பெருகிற்று. மிராசுதாரர், "பைத்யமே அவன் வந்தால், வராதே என்று கூறிவிடலாம். ஏன் பயம்" என்று தேற்றினர், "வேண்டாம்! இன்று ஒரு இரவு மட்டும் என் இஷ்டப்படி நடக்க உத்திரவு கொடுங்கள்" என்று கெஞ்சினேன். அவரும் சம்மதித்தார்.

* * * * * *

இரவு, சோமு, வந்தான். வாட்டமற்ற முகம், வஞ்சனை துளியும் தெரியாதபடி நடந்தான். கையிலே நான் எதிர்பார்த்த ரோஜா இருந்தது! நானும் நன்றாகவே நடித்தேன். ரோஜாவைப் பெற்றுக் கொண்டேன். ஏதோ வேலையாக உள்ளே போவதுபோல் போய், அந்த ரோஜாவை வைத்துவிட்டு, நான் வாங்கிவைத்திருந்த ரோஜாவைத் தலையில் அணிந்து கொண்டு, சோமுவிடம் வந்து கொஞ்சலானேன். ஜடையில் ரோஜா இருப்பதைத் தெரிந்துக்கொண்ட சோமு, மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

"சோமு! உன்னை ஒருகேள்வி கேட்கப் போகிறேன்" என்று நான் பேச்சைத் துவக்கினேன்.

"ஓராயிரம் கேள் ஒய்யாரி!" என்றான் சோமு.

"எனக்கு நீ ஜவ்வாது வாங்கிக்கொண்டு வந்தாயே, அது ஜவ்வாது தானா?" என்று கேட்டேன்.

"ஆமாம். ஏன்? என்ன விசித்திரமான கேள்வி?" என்று சோமு கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தான். ஆனால் அவன் முகத்திலே சிறிது பயம் தட்டிற்று.

"அந்த ஜவ்வாது ஒரு சிறு பெண்ணின் உயிரைத்தான் போக்கிற்று" என்று நான் துணிந்து கூறினேன்.

"என்ன காந்தா! விடுகதை பேசுகிறாய்" என்று கேட்டான் சோமு. அவன் குரலில் நடுக்கம் உண்டாயிற்று.

"டாக்டரின் பரீட்சை நடந்தது." என்று நான் சொன்னேன்.

"பைத்தியமா, உனக்கு? உளறுகிறாய்! ஜவ்வாதுக்கும் டாக்டருக்கும் என்ன சம்பந்தம்?" என்று கேலிபேசுவது போல் சோமு பேசினான், ஆனால் முகத்திலே வியர்வை முத்து முத்தாகத் தோன்றிவிட்டது.

"ஜவ்வாதில் கலந்திருந்த விஷத்துக்கு என்ன பெயர்" என்று தைரியமாகவே நான் கேட்டேன்.

“இது என்ன கிரகசாரம் காந்தா? நீ கூறுவது எனக் கொன்றுமே புரியவில்லையே.” என்றான் பாசாங்குக்காரப் பாதகன்.

“புரியாது. ஆனால் எனக்குப் புரிந்துவிட்டது. என் உயிரின் விலை 20,000 ரூபாய் அல்லவா?” என்றேன் நான்.

“நான் இனி அரைக்ஷணமும் இங்கு இருக்கமாட்டேன். உன் பணத்துக்காக, என்னைக் கொல்ல, நான் உனக்கு ஜவ்வாதில் விஷமிட்டுக் கொடுத்தேனா? இது என்ன அபாண்டம், என்று கூறிக்கொண்டே சோமு எதோ ஒரு காகிதம் கொடு, என்பெயருக்கு நீ எழுதிவைத்திருக்கும் இன்ஷியூர் தொகையை மாற்றிவிட்டு, நான் வெளியே போகிறேன். அரைவிநாடி கூட, இந்தப் பழிச் சொல்லைக் கேட்ட பிறகு, அந்தப் பணத்துக்கு நான் சொந்தக்காரனாக இருக்கமாட்டேன். யார்பேருக்கு மாற்றி எழுதவேண்டும், சொல்” என்று கோபத்துடன் கேட்பவன்போல் சோமு நடித்தான்.

“லிலி பேருக்கு எழுது” என்று நான் கூறினேன்.

“விளையாடாதே!” என்றான் சோமு.

“ஏன் விளையாடக் கூடாது?” என்று கேட்டுக் கொண்டே, நான் அவனைத் தழுவிக் கொண்டேன். அந்த நேரம் வரையில் அவனுடன் கோபித்துக் கொண்டு, பேசிய நான், திடீலென்று அவனை அணைத்துக் கொள்ளவே, சோமு பயந்தான். “இதென்ன சோமு! ஒரு பெண் தழுவிக்

கொண்டால் பயப்படுவதா?" என்று நான் கேலி செய்து சிரித்தேன். என் சிரிப்பிலே கோபமே தொனித்தது. அவனும் என்கூடவே சிரித்தான். ஆனால் முகம் பயக்குறிகளையே காட்டிற்று. என் கை பெருவிரலில், நான் ஒரு இரும்பு உரை போட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அது, ஜவ்வாது டப்பியின் மேல்மூடிதான். அதைக் காட்டினேன் சோமுவிடம். "இதுதான் சோமு அந்த ஜவ்வாது டப்பியின் மேல்மூடி, இந்த டப்பியிலிருந்த ஜவ்வாதைப் பூசிக்கொண்டுதான் என் வீட்டு வேலைக்காரியின் பெண் இறந்து விட்டாள். ஜவ்வாதில் விஷங் கலப்பது சாமார்த்தியமாகாது. அந்த டப்பியின் மேல்மூடியிலே கலக்கவேண்டும்" என்றுகூறிக்கொண்டே, ஆக்ரோஷத்துடன் சோமுவை அணைத்துக் கொண்டு, அவனது நெஞ்சுக்குழியில், கைப் பெருவிரலில் போட்டிருந்த இரும்பு மூடியை வைத்து அழுத்தினேன். திடுக்கிட்ட சோமு திணறினான். என் பிடி தளரவில்லை. அவனது கண்கள் வெளியே வந்துவிடும்போலிருந்தன, நான் பயப்படவில்லை. அவனைக் கொன்று விடுவதென முடிவு செய்த பிறகு பயம் ஏது? அப்போது, அந்த வஞ்சகன், சரேலென்று என் ஜடையில் கைவைத்து, ரோஜாவை எடுத்து, அதனை என் நாசியில் வைத்து அழுத்தினான். இரும்பு தன் உயிரைக் கொல்லுமுன்னம், மலர் என் உயிரைக் கொல்லுமென்று எண்ணினான். "உன் ரோஜா வேறு இது வேறு" என்று நான் கூறிக்கொண்டே, நெஞ்சுக்குழியில் அதிக பலத்தோடு அழுத்தினேன். கண்கள் மூடிக்கொண்டன. கை தளர்ந்து கீழே தொங்கிற்று. கழுத்து சாய்ந்தது. சோமு பிணமாகக் கீழே வீழ்ந்தான். பிணத்தை ஹாலிலேயே கிடத்திவிட்டு, நேரே என் அரைக்குச் சென்று, அவ்வப்போது துண்டு துண்டாக எழுதிவைத்திருந்த இந்த என் வரலாற்றை எழுதி முடித்தேன். ஒரு கொலை செய்து

விட்டு, இவ்வளவு "பாரதத்தை" எப்படி எழுதினேன் என்று ஆச்சரியப்படுவீர்கள். தங்கை சாந்தாவுக்கு விஷயம் தெரியட்டும் என்றுதான் எழுதினேன். தூக்குமேடை ஏறப் போகும் நான், என் துயர்மிக்க கதையை என் தங்கைக் கேனும் கூறுவிட்டால் மனம் துடிக்கும். ஆகவே நிம்மதி யுடன் சாவதற்காகவே இதை எழுதினேன்.

* * *

கன்னியாக இருக்கையில் காதல்கொண்டு, அது கனியாததால், வெம்பிய வாழ்வுபெற்று, விதவையாகி, விதவைக் கொடுமையிலிருந்து விடுதலைபெற விபசாரியாகி, விபசார வாழ்க்கையிலே ஆனந்தம் பெற ஆசைநாயகனைப் பெற்று, அவனது துரோகத்தால் துயருற்று, அவனைக் கொன்ற சாந்தாவின் கதை இதுவே. போலீசாரிடம் தானே நேரில் சென்று கூறி, கொலையை ஒப்புக்கொண்டு, தடுமாற்ற மின்றி கோர்ட்டில் நின்று தண்டனை பெற்று, தூக்குமேடை ஏறி, தன் வாழ்வைத் துண்டித்துக் கொண்டாள் காந்தா. போலீசுக்குப் போகுமுன்னம், கருப்புச்சேலையைப் போர்த்துக் கொண்டு, சாந்தாவைக் கண்டு செய்தி ஏதும் பேசாது, "இதோ இதுதான் உன் காந்தா!" என்று கூறிவிட்டு—வரலாற்றுக் கட்டை அவளிடம் தந்து போனாள். அந்தக் காட்சியை இன்னமும் சாந்தா மறக்கவில்லை. எப்படித்தான் மறப்பாள்.!

முற்றிற்று.

எம்மிடம் கிடைக்கும்!

வானம்பாடி வெளியீடுகளும்,

★

டாக்டர் சி. கே. சுப்புசாமி
தொகுத்த

ஆஸ்திக நாஸ்திக சம்வாதம் 0—6—0

வித்வான் பு. செல்வராசு எழுதிய

ஈ. வெ. ரா. உலகப்பெரியார் 0—2—0

தர்மதீரர் எழுதிய

பகவத்கீதை ஆராய்ச்சி 0—8—0

★

ஆகிய புத்தகங்களும் கிடைக்கும்,

தபாற்செலவு வேறு.

டைடில்பேஜ் மட்டும்
திராவிடநாடு அச்சகத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

வானம்பாடி வெளியீடுகள்!

★

பாரதிதாசன் இயற்றிய

எதிர்பாராத முத்தம் 0—8—0.

★

ஈழுத்தடிகள் இயற்றிய

பெரியபுராண ஆராய்ச்சி

(4-பாகங்கள்) ஒரே புத்தகம்... **1—8—0.**

தனித்தனியாகவும் கிடைக்கும்.

★

தீ பரவட்டும்!

(பாரதியார்-அண்ணாத்துரை உரையாடல்) **0-4-0.**

★

இனிவரும் உலகம்

பெரியார் இயற்றியது **0—1—3.**

வானம்பாடி நூல் நிலையம்.

சின்னக் காஞ்சிபுரம்.